

sosyalist işçi

SAYI: 230

2 Şubat 2005

1 YTL / 1 milyon TL

IRAK'TA SEÇİMLER

AMA

YİNE ABD

YÖNETECEK

Demokrasi gelecek diye yapılan seçimler tam bir fiyasko oldu. Milyonlarca Irak'lıya oy verme hakkı verilmedi. Necef ve Felluce'nin harabelerinde seçim balonu patladı **Irak halkı için gene tek çözüm direnmek**

Irak'ta seçimler yapıldı. Çok sayıda Irak'lı bu seçimlere katılmadı. En başta Amerikan işgali başladığından bu yana ölen 100.000 Iraklı. Ardından direnen Necef, Felluce gibi kentlerden kaçmak zorunda kalan yüzbinler. Onlar hala harabeye dönen kentlerine dönemadiler. Irak halkı bugün yeniden insanca yaşama koşulları istiyor. Bugün Iraklılar için yaşama koşulları Saddam

döneminden daha kötü. Can güvenliği yok. İşsizlik hergün yükseliyor. Hala birçok bölgede elektrik ve su yok. Hastaneler çalışmıyor. Okullar çalışmıyor. Ve Irak, seçimlerden yine işgalci Amerikan ordusu tarafından yönetiliyor. Irak halkı için direnmenin, mücadele etmenin bütün nedenleri var. Bugün 200 binden fazla Iraklı direniş saflarında. Direniş destek olalım...

Nükleer santral için start verildi **Fırıldaktan enerji üretmek**

Nükleer Karşıtı kampanya yapan ve Greenpeace Akdeniz Ofisi Enerji Kampanyası sorumlusu olan Özgür Gürbüz ile sohbet ettik.

sayfa: 8-9

CHP'nin bittiği kongre

CHP'nin sonu, eğer radikal sol tarafından değerlendirilebilirse işçi sınıfının somut talepleri etrafında hareket eden, reformlar için mücadele eden ve bu reformları son sınırına kadar zorlayan, işçi sınıfının mücadeleleri içinde yer alan, sendikal hareketle kopmaz bir bağ kuran bir solun güçlenmesi için bir fırsat olabilir.

sayfa: 4

Yeni sol ve antikapitalist hareket

Şenol KARAKAŞ

Kurtarıcı değil, aktivistlerden öğrenmesini de bilen, hareket içinde tartışan ve her bir öneri sahibini kampanyanın ve örgütlenmenin temel unsuru olarak gören bir sol ezilenlerin mücadelesi için yeniden bir umut olabilir.

sayfa: 10

AB Anayasası neden antidemokratiktir?

F. Levent ŞENSEVER

sayfa: 12

1917 Şubat Devrimi **Ekmek, barış, iktidar**
F. Aloğlu

sayfa: 13

KESK yazısı okunur mu?
Cem Hire

sayfa: 14

19
MART
KÜRESEL
EYLEM
GÜNÜ

19 Mart'ta İstanbul'da işgale karşı, bütün dünya ile birlikte sokaklardayız

SEKA işçisi gerçekten kazanabilir

Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun (ÖYK) gerekçe göstermeden aldığı İzmit SEKA fabrikasını kapatma kararı Ankara 9. İdare Mahkemesi tarafından alınan yürütmeyi durdurma kararıyla ertelendi. Kurban Bayramı'ndan beri aileleriyle birlikte fabrikayı işgal eden 734 işçi direnişlerinin ilk meyvesini böylece almış ve direnişin kazanmanın tek yolu olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. IMF politikaları doğrultusunda özelleştirmeye ve kamunun tasfiyesine ara vermeden devam eden AKP hükümeti böylece işçilerden bir tokat yemiş oldu. Hükümet, ailelerle birlikte üç bin kişinin ve İzmit ekonomisinin etkileneneği kapatma kararıyla asıl olarak İzmit SEKA'nın çok geniş arazi-lerinin rantiyeye devrini hedefliyor. Daha önce

"SEKA bizim namusumuzdur, kapatılmaz!" diyen Orman Bakanı Osman Pepe'den ise hiç ses çıkmıyor. Selüloz-İş Sendikası'nın açtığı davada şimdilik bir kazanım elde edilmiş olsa da hükümetin bu konuda geri adım atmayacağı çok açık. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı bir üst mahkemeye başvurmaya çoktan hazırlandı bile.

SEKA işçisinin direnişi ve kazanımı elbette önemli. Ancak 1998'de benzer bir saldırıya karşı direnişin içinde yer almış olanlar iyi hatırlayacaktır ki o gün işçi sınıfının çeşitli kesimlerinin birlikte direnişi bu kapatma politikalarını tam yedi yıl püskürtebilmişti. Çünkü o günlerde SEKA kapatılmak istendiğinde, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden onbinlerce emekçi otobüslerle İzmit'e taşınmış ve dönemin hükümeti,

karşısında birleşik bir işçi sınıfı bulmuştu. Her konfederasyona bağlı işçiler SEKA'dan sonra sıranın kendilerine de geleceğinin bilinciyle sınıf kardeşleriyle dayanışmaya katılmışlardı. Bugün diğer

sendikaların yapması gereken de aynı şeydir. İşçileri ziyareti sırasında "Sadece SEKA'yı değil tüm İzmit'i işgal edersek kazanırız. Sadece SEKA'yı değil Türkiye'yi kurtarmak için direnişe İzmit'ten

başlayalım!" diyen KESK Başkanı Sami EVREN'in bu haklı sözleri ise ancak, arkasında yalnızca MYK üyeleri değil, onbinlerce KESK işçisi olduğunda gerçeğe dönüşebilir.

Deprem yetmez, polis de gönderin!

25 Ocak günü Hakkari'de meydana gelen depremin korkuttuğu insanların üzerine valilik kar maskeli 'güvenlik görevlileri'ni yollayarak, yardım gelmemesini protesto eden deprem mağdurlarına biber gazlı, coplu ve silahlı bir saldırı düzenledi.

Depremin ardından geceyi soğukta (AKP il binasının camlarını buz atarak kırmalarından ne kadar soğuk olduğu anlaşılabilir) ve sokakta geçiren insanlar, elbette, derhal çadır ve diğer insani yardımları beklediler.

Ancak üç günün sonunda hala yardım ulaşmayınca, doğal olarak sokağa döküldüler. Valilik önüne geldiklerinde, halkın değil devletin güvenliğini sağlayan 'devletin güvenlik kuvvetleri' ile karşılaştılar; coplandılar, gazlandılar ve üzerlerine ateş açıldı.

Demek ki deprem sonucu sokakta kalıp devletten yardım talep etmek bu ülkede yasak!

1999 depreminde onbinlerce insanını kaybeden ve deprem kuşağı üzerinde bulunduğu, her an büyük bir depremle

karşılaşacağı yetkili ağızlardan itiraf edilen bu ülkenin yönetenleri depreme değil, sonrasında halk arasında çıkabilecek huzursuzluk ve kargaşaya müdahale etmeye hazır olduğunu bir kez de Hakkari'de kanıtladı.

1
milyon

Türkiye sınırları
içindeki kara mayını
sayısı!

**Açlık sınırı
520 YTL'ye
yükseldi**

Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre 4 kişilik bir ailenin gıda için yapması gereken harcama tutarı bir önceki aya göre yüzde 1.18 arttı. Böylece gıda harcamasındaki artış son bir yıl itibarıyla yüzde 9.93 oldu.

Kira, ulaşım, yakacak, elektrik, su, haberleşme, giyim, eğitim, sağlık, iletişim, kültür gibi harcamalarını gösteren ve yoksulluk sınırı olarak adlandırılan tutar ise 580 YTL oldu. Son bir yılda açlık sınırı 47 lira, yoksulluk sınırı ise 143 lira arttı.

**Teğmen 1.125 YTL
doktor 949 YTL
alıyor
Toplum için hangisi
daha gerekli?**

kamu emekçisi generali ilgilendirmiyor anlaşılır. Dört yıl okuyup mezun olan 20 yaşında bir teğmen 1.125 YTL (tazminatlar hariç) alırken, altı yıl okuyup mezun olan bir doktor 949 YTL alıyor. Subayın %100 iş garantisinden ve hangi mesleğin toplumsal olarak daha gerekli olduğundan ise sanırım söz etmeye gerek yok!

**İmza:
668 YTL maaş alan bir
eğitim emekçisi**

Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral İlker BAŞBUÇ geçenlerde **Türk Silahlı Kuvvetleri** personelinin %96'sının yoksulluk sınırı altında yaşadığını ve maaşlarının iyileştirilmesi gerektiğini söyledi. Açlık sınırının 520, yoksulluk sınırının 1.562 YTL olduğu Türkiye'de bu açıklama doğrudur. Ancak, bir kez bütün subaylar için değil, binbaşı ve altındaki rütbelere için geçerli. Yarbay ve yukarıdaki rütbelere 1.975 ile 5.465 YTL arasında maaş almaktadırlar. Üste-

Subayları can da...

lik tüm personel için geçerli olan, değişik isimler altındaki tazminatlar (şark tazminatı, operasyon tazminatı, makam tazminatı, uçuş tazminatı, gemi tazminatı) bu rakamlara dahil değil. Orgeneral, askerlerin büyük çoğunluğuna sağlanan sınırsız olanaklardan ise hiç söz etmiyor. Örneğin emekçilerin belini en çok büken kira der-

dinden askerleri kurtaran lojmanlar, OYAK sayesinde ucuz araç ve kredi imkanı, Orduvleri'nde çok ucuza yemek ve eğlence, çocuklarına ücretsiz ÖSS, LGS ve İngilizce kursları, kendilerine, eşlerine ve çocuklarına ücretsiz ser-visler, vb. komutanın açıklamasında yer almıyor. Üstelik bugüne kadar açığa çıkmayan, ama

birer birer gün yüzüne çıkarılan yolsuzluklar da, anlaşılır, askerlerin 'ek gelir'leri arasında. Ayrıca, hepsi bir yana, her askeri darbe öncesi benzer açıklamalar yapan darbeci generaller kervanına katılan **BAŞBUÇ** paşa nüfusun yalnızca %1'inden bahsediyor. Çok daha beter koşullarda yaşamak zorunda bırakılan 2.5 milyon

Siirt valisi vali mi?

Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz günlerde Siirt'te iki PKK'linin cenaze törenine polis saldırmaması sonucu 25 gösterici yaralanmış, yüz gösterici gözaltına alınmıştı. Bu alışıldık bir durum Türkiye'de. Polisin en küçük gösteriye tahammülü olmadığını, daima azgınca saldırıp insanları coplayıp, kafa göz yarararak gözaltına aldığını dünya alem biliyor.

Ancak bu tür olaylardan sonra genellikle dikkatlerden kaçan birşey var: nihayetinde birer devlet memuru olan valilerin ya da emniyet müdürlerinin basına yaptığı açıklamalar. Siirt'teki polis saldırısından sonra Vali Murat Yıldırım, olayların bazı siyasilere yönlendirmesiyle çıktığını iddia ederek, "Siyasilere sesleniyorum: huzuru bozmayın. Aksi halde devleti karşınızda bulursunuz!" buyurdular.

Birinci olarak sayın vali, devlet memurları yasasına muhalefet etmiştir ve hakkında soruşturma açılmalıdır. Çünkü devlet memurlarının siyasi açıklama yapma yetkileri yoktur. (Bakınız KESK eylemleri sonrası kamu emekçilerine açılan soruşturmalar).

İkincisi, sayın vali işgal ettiği makamın niteliğini bilmemektedir. Bu makamın devletin idari uygulamalarını, bulunduğu şehirle sınırlı olarak, yerine getiren bir kurum değil, hukuki uygulamalarını duyuran bir kurum olduğunu zannetmektedir. Çünkü kendisini mahkemelerin yerine koyup suçu ve suçluyu ilan etmiştir. Kendisine bu konuda gerekli eğitim verildikten sonra uzun süreli bir stajyerlik döneminden geçirilmelidir.

Üçüncüsü, sayın vali ilan ettiği suçluları, nereye varacağı belirsiz tehditlerle korkutmaya çalışmış ve soruşturma konusu olacak bir suç daha işlemiştir. Tek bir olay sonrasında bu kadar çok suç işlemeye meyilli bir devlet memuruna hiç bir şey yapılmayacaksa, devlet memurları yasasında değişikliğe gidilmeli, valilerin görev ve yetkileri konusunda kamuoyuna basın yoluyla açıklama yapılmalıdır.

BAŞYAZI

Kerküklü soydaşlar!

Bir yandan devletin bütün organları, diğer taraftan basın ve Kemalistlerin kontrolündeki her türlü kurum Kerkük'te Türkmen soydaşlarımızın haklarının yendiğini anlatıyorlar. Hep bir ağızdan Kürtlerin bir devlet kurma olasılığında dehşetle bahsediliyor.

Soydaşlarımız hikayesi ikide birde zaten karşımıza çıkar. Kıbrıs'ta, Bulgaristan'da, Orta Asya'da. Nerede Türk ya da Türk'e benzer bir şey varsa tüm milliyetçiler "soydaşlarımız" diye çığlık atar.

Peki, Türkiye'deki resmi ideoloji Kürtler için ne der? Tabii ki Kürtler de "soydaşımızdır" yani Türk'tür. Peki Irak'ın Kuzeyinde kendilerine Kürt diyenler soydaşımız değil mi? Onlar soydaşımız değilse Türkiye'de yaşayan Kürtler nasıl soydaşımız olur? Yok eğer Kuzey Irak Kürtleri soydaşımızsa o vakit bu telaş niye? Bırakın devletlerini kursunlar. Bunda Türkler için ne zarar var?

Ne var ki süreç tam böyle değil. Kimileri ABD'nin Irak'ı işgalinin son tahlilde bu sonucu yarattığını ve dolayısıyla ABD işgalinin olumlu yanları olduğunu da vurguluyorlar.

Böyle düşünenlerin ileri sürdüğü bir başka nokta ise seçimler. Seçimlerin Irak'ta olumlu bir adım olduğu ileri sürülüyor. Ne var ki gerçek böyle değil.

Irak nüfusunun önemli bir kısmı seçimlere katılmadı, katılmadı. Bu seçimler sadece önümüzdeki dönemde daha da sert bir direnişin olacağını gösteriyor.

Irak'ta tek bir çözüm var: ABD'nin yenilerek Irak'tan çekilmesi.

CHP Kongresi'nin gösterdikleri

CHP Kongresi kavga-dövüş bitti. Baykal zar-zor başkan seçildi ve hemen tasfiyelere başladı. Öyle görülüyor ki CHP kısa zamanda boşalacak. Bu kongreyi CHP'nin bittiği an olarak görmek mümkün.

Bundan sonra büyük olasılıkla Sarıgül ve takımı CHP'den ayrılacak ve Genç Parti havalı yeni bir parti kuracak. Livaneli ve benzerleri kısa zamanda küsup partiden ayrılacaklar.

Geride kalanlar ise hızla batacaklar. Meydan bütünüyle AKP'ye kalacak. Sosyal demokrasinin bu hali solda yeni bir kitlesel partinin ne kadar gerekli olduğunu gösteriyor. Şu anda solda, emekçi kitleleri toparlayabilecek bir odak yok. Oysa emekçi yığınların böyle bir partiye ihtiyacı giderek daha da artıyor.

Emekçiler için bir çekim merkezi olabilecek bir sol alternatif var olan solun birliğinden doğmaz ama bir başka alternatifin yükselmesi mücadele içinden yükselmesi mümkün. Biz bu seçenekten yanayız.

sosyalist işçi

Auschwitz tarihte hüzünlü bir sayfa mı?

Cengiz ALĞAN

Bundan 60 yıl önce bu sıralar, Kızıl Ordu askerleri ulaştığında, **Auschwitz** toplama kamplarında (aslında yanyana iki kamptan oluşur, çünkü ilk kurulan kamp 'ihtiyacı' karşılama-ya yetmemiştir) yüzbinlerce Yahudi çoktan öldürülüp yakılmıştı bile. Bu kamp Avrupa genelinde kurulmuş ve **Nazilerin** Yahudi soykırımı fabrikalarına dönüştürülmüş onlarcasından biriydi ama en ünlüsüydü. Bugün hala, tarihin en vahşi katliamını hatırlatan cehennemi bir abide gibi yerinde durmakta ve turistik seyahatlerde, insanların yaşanan vahşeti daha iyi anlayabilmeleri için sergilenmektedir.

Ancak, **Auschwitz** ve diğer katliam kampları, biraz nostaljik bir anlam yüküyle, müzeler olarak varlıklarını sürdürseler de bunları zamanında inşa edip, insan öğüten fabrikalar gibi çalıştıran ideoloji ve toplumsal hareket, hem bu kampların bulundu-ğu Avrupa ülkelerinde hem de Türkiye'de insanlık düşmanı bir teh-dit olarak sürüyor. Bu yüzden, kamp-ları gezip 60 yıl önce yaşananları acı bir hüzünle hatırlayarak eve dönmekten çok, dünyanın herhangi bir bölgesinde aynı zihniyetin ürünü açıklamalar ya da gelişmeler yaşandığında, bu kampları hatırlayıp, hemen ve yerinde tepkiler örgütlemek önem taşıyor.

Anti-semitizm yaşıyor

11 Eylül saldırıları sonrasında beri, bilindiği gibi, tüm dünyada müslümanlara karşı bir önyargı yerleştiril-meye çalışılıyor. Bütün müslümanlar terörist, bütün müslüman ülkeler de dünyanın baş belası şer eksenleri olarak tarif

ediliyor. Pompalanan bu ırkçılığın sonucu olarak, dünyanın en yoksul ülkelerindeki yurtlarından zo-runlu göçerek gelişmiş ülkelere git-meye çalışan göçmenler için hayat iyice çekilmez hale getiriliyor. Demokrasinin gelişmiş Avrupa ül-keleri göçmen karşıtı yasaları uygulamaya sokuyor ve bu da her ülkenin ırkçı-faşist partilerinin elini güçlen-diriyor.

Örneğin günümüzün en ünlü faşistlerinden, Fransa'daki **Ulusal Cephe** lideri **Le Pen** iki hafta önceki açıklamasında "**Nazilerin Fransa'yı işgali insanlık dışı değil, normaldir**" buyurdu (bu işgalde yalnızca Yahudilerden 70 bin kişi ölmüştü). Aynı faşist lider daha önce de "**Gaz odaları tarihte bir teferru-attır**" demişti.

Hollanda'da İslam karşıtı bir kısa film çeken yönetmen **Van Gogh**'un öldürülmesinden sonraki ırkçı dalga benzer bir örnek. Avusturya, İtalya, Belçika, Hollanda ve Fransa'da faşist partiler yüksek oy oranlarına sahip. Türkiye'deki muadilleri de boş durmuyor. Son olarak Fener Rum Patrik-hanesi'nin denizden haç çıkarma töreni karşısında, Türkiye'nin en büyük faşist partisine bağlı ülkücü-faşist militanlar Haliç'te kayıkla gezip, uğursuz bayraklarıyla töreni sabote etmeye çalıştılar. Üstelik parti lideri **Bahçeli** Adana'da yaptığı konuşmada bunu savunmakla kalmayıp tehditler savurdu: "**Zamanında atalarımızın yaptığını yaparız!**"

Son dönemde ulusal kanallarda yoğun biçimde misyonerlik faaliyetleri, yabancılara toprak satışı, yabancı dilde eğitim gibi konuların işlenmesi tesadüf değil. 1990'ların başından beri ABD televizyonlarında İslamla ilgili her haberin arkasından bir terörist ey-lem haberinin

verilmesi, müslümanların dizi filmlerde daima 'potansiyel tehlike' olarak resmedilmesi, bu konuda bir bilinçaltı yaratma çabalarının ürünü. Türkiye'de de yılbaşı gecesi, bir ulusal TV kanalında, Yahudilerin lanetlenmiş bir kavim olduğu, tüm Yahudileri katletmenin müslümanların boynunun borcu olduğu anlatıldı. Farklı düşmanlar ilan ediyor olsalar da hepsinin beslediği/beslendiği kaynak aynı: ırkçılık ve faşizm.

Son bir örnek: 1998'de **İnsan Hakları Derneği** eski başkanı **Akın Birdal**'ı altı kurşunla öldürmeye çalışıp, 19 yıl hapis cezası alan ve dört yıl yatıp çıkan, para-militer örgüt **Türk İntikam Tuga-ı** kurucu üyesi **Semih Tufan Güllaltay** geçtiğimiz günlerde, "**Bugün olsa aynı şeyi yaparım. Hain olan ve hainliğini gizlemeyenlerin alenen cezalandırıl-masından doğal bir şey yoktur**" açıklamasını yaptı. Sırf Türklerin yeterince anlatılmadığını düşündüğü için türkolog olan bu soy-faşistin kurduğu **Ulusal Birlik Partisi**, bugün 42 ilde örgütlenmesini tamamlamış durumda ve kurultaya hazırlanıyor. **AKP**'nin tökezlemesini afortta bekleyen %9'luk **MHP**, onlardan kopup politi-kayı sürdüren **Yazıcıoğlu**'nun faşist **BBP**'si, **Mehmet Ağar**'ın **DYP**'si ile **AKP** içinde politika yapan faşist kadrolar ve cezaevinden çıkıp şimdilik dergi çevresi olarak çeşitli ünlüle-rin ve mafya babası **Sedat Peker**'in mali desteğiyle taban bulmaya çalışan **Korkut Eken** hareketi de Türkiye'deki faşist gruplardan. **Auschwitz** geçmişin tozlu sayfalarına gömülü acılı bir hikaye değil, her an hatırlanması ve hatırlatılması gereken bir ta-rihsel belge. Tehlike sürüyor!

Taksim Hill Oteli
19 Pubat Cumartesi
12.00 - 18.00
Taksim Hill Oteli
Sıraselviler Cad. No:9
Taksim-İSTANBUL

"Savaşsız Bir Dünya" için Uluslararası Buluşma

Irak'ta Şgale Son
ABD'nin Ortadoğu Politikaları

Sahar Franses (Yıraillil barış aktivisti)
Gilbert Achcar (Yazar)
Nuray Mert (Gazeteci)
Nevin Sungur (Gazeteci)
Mete Çubukçu (Gazeteci)

Küresel Barış, Küresel Adalet
2005'te Barış'ınasıl kazanacağı

Dr. Anne Roesler (ABD 'Asker Aileleri Konuşuyor' örgütünün temsilcisi)
Isam El-Rawi (Irak Öğretim Görevlileri Birliği Temsilcisi)
Mehmet Sođancý (TMMOB Genel Başkaný)
Mehmet Gülerýüz (Sanatçı)
Murat Çelikkán (Gazeteci)

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu
<http://www.kureselbarisveadalet.org>
Hertürlü bilgi için: 0212 - 243 89 57

CHP'nin bittiği kongre

CHP'nin 13. Olağanüstü Kurultay'ı tamamlandı. Yumruklaşmaların, hakaretlerin ve küfürleşmelerin damgasını bastığı kurultayda eksik olan, politik tartışmaydı.

Kurultay boyunca CHP'yi izleyen boyalı basının köşe yazarları, "CHP'de sonun başlangıcı mı?", "Baykal-Sarıgül muharebesi", "Küllerinden doğmamak" gibi başlıklarla kurultayı yorumladılar. CHP'yle dalga geçmeyen yok gibiydi. Doğrusu, Kurultaya kaba bir bakış, CHP'nin dalga geçilmeyi hak ettiğini gösteriyor.

Birbirlerine silah gösteren, kafa atan, sandalye atan delegeler, Bakırköy Belediye başkanını herkesin gözü önünde yumruklayan CHP genel başkan adayı, kürsüde 4 saat boyunca konuşan Deniz Baykal, sadece rüşvet-namussuzluk denklemine kilitlenen kişisel ithamlar, kurultayı seviyesi düşük bir mahalle kahvesine çevirdi.

Siyasal kriz

Peki CHP bu duruma nasıl geldi? CHP hangi durumdaydı ki sorusunu bir kenara bırakırsak, ana muhalefet partisinden yaşananların tümüyle bir siyasal krizin yansımaları

olduğunu söyleyebiliriz. 3 Kasım seçimlerinden beri CHP, muhalefet partisi olmasına rağmen, parlamentoda statükoyu savunan parti konumunda. 3 Kasım'da oy veren kitleler, değişim isteklerinin bir ürünü olarak DSP-MHP ve ANAP'ı eşi benzeri görülmemiş bir cezalandırma yöntemiyle parlamento dışına atarken, umutlarını AKP'ye bağlamıştı.

CHP işçilerin ve toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçilerin bu değişim taleplerine sahip çıkacağına, bu toplumu yıllardır canından bezdiren ve sıkın köhneleşmiş statükocu fikirlerle AKP'ye muhalefet etmeye çalıştı. Kıbrıs sorununda, Ermeni sorununda, Kürt sorununda toplumun gündemine oturan her tartışmada, CHP, AKP'den daha muhafazakar bir görüntü sergiledi.

AKP'nin insan hakları dediği yerde CHP, devlet; AKP'nin demokrasi dediği yerde CHP vatan millet dedi. Kısacası AKP değişimin, CHP tutuculuğun partisi olarak göründüler.

Üstelik AKP'nin uyguladığı ekonomik politikalar, esas olarak 2001 Şubat krizinde temel hatlarını Kemal Derviş'in

çizdiği neo liberal politikaları. Yani CHP'nin köklü bir biçimde karşı çıkamadığı ekonomik uygulamaları.

AKP neo liberal ekonomik uygulamaları hızla hayata geçirmeye yönelik serbest piyasanın demokrasisini savunurken, CHP ne bu neo liberal politikalara muhalefet edebildi ne de siyasal demokrasi alanında AKP'nin yaklaşımı altında ezilmekten kurtulabilirdi.

Buna CHP'nin emekçilerin hiçbir eylemine aktif bir destek vermediğini ve radikal bir demokrasi programıyla sınırsız düşüne, gösteri ve örgütlenme özgürlüğünü savunmadığını da eklediğimizde, günün sonunda anlamsız bir partiye dönüştüğünü söyleyebiliriz. Zaman zaman ordunun sesimişçesine yaptığı açıklamalar CHP'yi daha da anlamsız hale soktu

CHP'nin sonu

Şişeler ve demirlerle birbirine giren parti delegelerinin aynı partide uzun bir süre kalması mümkün değildir. Birbirlerini "ABD uşaklığı" ve "Diktatörlükle" suçlayanlar da aynı partide uzun süre yan yana kala-

mazlar. Dolayısıyla CHP'de altıya dörtlük kesin bir bölünme yaşanmıştır. Ve CHP uzunca bir süre bu bölünmeyle uğraşacağına benzemektedir.

Bu durum, uzunca bir süredir emekçilerin reform taleplerini savunmaktan uzaklaşmış bir parti olan CHP'nin sonunun yakın olduğuna işaret ediyor. Zira CHP işçi sınıfının demokrasi ve sosyal hak ve özgürlükler mücadelesine katılmaz ve destek olmazken, sermaye sınıfı açısından da AKP'den daha makul bir tercih olarak gözükmektedir. Öte yandan yaklaşık 200 delege gerek Genel Başkanlık için imza toplanması sırasında, gerekse de genel başkanlık seçimlerinde oy vermediler.

CHP'nin sonu, eğer radikal sol tarafından değerlendirilebilirse işçi sınıfının somut talepleri etrafında hareket eden, reformlar için mücadele eden ve bu reformları son sınırına kadar zorlayan, işçi sınıfının mücadeleleri içinde yer alan, sendikal hareketle kopmaz bir bağ kuran bir solun güçlenmesi için bir fırsat olabilir.

Kurultay incileri:

• "Çıkan olaylar partimize hiç yakışmadı. Umarız yaşananlar bize bir ders olur." (Bazı CHP'li milletvekilleri)

• "Bugün CHP yeniden doğmuştur. Çürümenin CHP'ye bulaşma ihtimali yoktur." (Deniz Baykal)

• "Bir daha olsa bir daha döverim, içim rahat". (Mustafa Sarıgül)

1 Mart ve CHP'nin paranoyası

CHP kurultayında 1 Mart tezkeresinin adı çok sık anıldı. Baykal ve ekibi, CHP'nin 1 Mart'ta tezkerenin çıkmasını engellediğini ve bu yüzden ABD'nin CHP'den intikam aldığını söyleyerek partisi içinde propaganda yürüttü.

Mustafa Sarıgül'ün Baykal'ın bu paranoyak tutumuna yanıtı ise evlere şenlikti. Sarıgül, CHP'nin tezkereye hayır oyu vermesini, "Sayın Genel Başkanım, dünyada hangi sosyal demokrat parti savaşa evet der" sorusuyla önemsizleştirdi. İngiltere'de İşçi Partisi örneğin savaşa evet demektedir.

Baykal gerçekten de abartıyor. 3 Kasım seçimlerinden sonra belki de CHP'nin parlamentoda etkin olduğu tek süreçte, yani 1 Mart savaş tezkeresinin oylanması sürecinde CHP'nin oynadığı olumlu rolü, CHP'nin son iki yıllık statükocu, devletçi ve milliyetçi yaklaşımları nedeniyle yaşadığı erimeyi gizlemek için kullanıyor.

CHP yönetici kadroları belki 1 Mart tezkeresinin parlamentoda onaylanmaması için çabaladılar ama o dönemde sokaklarda esen savaş karşıtı rüzgara hiçbir destek vermediler. Onbinlerce, yüzbinlerce savaş karşıtının katıldığı eylemlerle CHP tabanı arasına çok bilinçli bir biçimde duvar ördüler.

Üstelik Baykal tezkere ikiye ayrılıysa, Kürt halkına müdahale etme hakkını tanısaydı, tezkerenin bu kısmına onay vereceğini de açık ilan etmiş yani aslında savaş kışkırtıcılığı yapmıştı.

Sokaktaki savaş karşıtı kararlığın kısmen geri çekildiği dönemde CHP'nin sadece meclisteki gücüyle ikinci tezkerenin çıkmasını engelleyememiş olması CHP'nin birinci tezkere döneminde savaş karşıtı kitlelerle CHP tabanı arasına koyduğu duvardan da kaynaklanmaktadır.

Fakat CHP'nin meclisteki oyları tezkerenin engellenmesinde hiç kuşku yok ki temel belirleyicilerden birisi olmasına rağmen, 2 Mart itibarıyla ABD'nin bir plan yaptığı ve maşa olarak da Mustafa Sarıgül'ü kullandığını iddia etmek masal anlatmaktır. Hele de ekonomiden sorumlu kriz bakanlığı yapmış Kemal Derviş gibi bir ihraç ismi CHP'ye katmak için uğraşan Baykal'ın böyle şeyler söylemeye hiç hakkı yok.

Geçenlerde, oturduğum dairenin kapısını iki çocuk çaldı. Bana, biraz para istediklerini söylediler. Ancak üzerimde hiç para yoktu. Kapıyı kapatınca, aklıma kısa süre önce televizyonda Türkiye'deki ekonomik durumla ilgili açıklama yapan Ekonomi Bakanı Ali Babacan'ın konuşması geldi. Konuşmasında, günümüzde hiçbir ülkenin IMF'ye olan borcunun sıfırlanamayacağını ve Türkiye'de

doğan her çocuğun bir kaç bin dolar borçla doğduğunu belirtmişti. Az önce kapıyı çalan o iki çocuğun, doğuştan sahip oldukları borcu ödemek için benden para istemedikleri ortada. Muhtemelen karımları açtı. Neoliberal politikaların sonuçları Babacan'ın konuşmasına şip diye düşmüştü. İlk kez Özal döneminde alınmaya başlanan borçlar, çalışan insanlara bir umut olarak gösterildi. Oysa bugün durum

BİZE GÖRE Borç meselesi

ortadadır. Türkiye'de çalışan nüfusun oldukça büyük çoğunluğu yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Üstelik bu durum Türkiye ile sınırlı değil. Meksika da IMF programlarına bağlı kalmış ve

dünyanın yedinci büyük ekonomisi durumuna geldiğinde, ülkedeki yoksul sayısı iki kat artmıştır. Zengin ülkelerden borç alan yoksul ülkeler, sadece kendi zenginlerini daha zengin fakirleri de daha fakir yapmaktadırlar.

Bugün dünyadaki egemen sınıfların uyguladıkları ve destekledikleri ekonomik programlar, 2015 yılına kadar 60 milyon çocuğun daha açlıktan ölmesine neden olacak. Burada

asıl bilinmesi gereken bu çocukların aslında hiç borçlu olmadıklarıdır. Sözde çalışanlar adına alınan, fakat nedense çalışanlara hiç sorulmayan bu borçlar sadece egemen sınıfın çıkarı içindir. Borçlanmalarla ekonominin iyileşeceği ve refah seviyesinin yükseleceği de büyük bir yalandır. Borçlu olan borcu alandır. Borçlu olan AKP Hükümetidir.

Erinç (İzmir)

Grevler Fransa'yı sarstı

Fransa'da geçtiğimiz hafta bir dizi çok başarılı grev oldu. Hükümetin özelleştirme, işçi sayısını azaltma, çalışma saatlerini uzatma, emekli olacakların yerine yenilerini almayıp, varolan işçileri daha fazla çalıştırma gibi saldırı hazırlıklarına karşı yapılan grev ve gösterileri halkın üçte ikisi destekliyor.

Örneğin demiryollarında 3 bin 500 kişilik küçülmeye yol açacak olan saldırı planına karşı direniş sayesinde Fransa genelindeki trenlerin dörtte üçü çalışmadı. Bir posta işçisi ve aynı zamanda troçkist LCR'ın liderlerinden olan Olivier Besancenot mücadele dalgasını şöyle değerlendiriyor:

"Geçen hafta değişik kamu sektörlerinde ulusal çapta grevler oldu. Posta işçileri özelleştirme saldırısına karşı greve çıktı ve radikal ruh hallerini gösterdi. Bu radikalleşme ana muhafazakar parti lideri Nicolas Sarkozy'nin evinin önünde yaptığımız gösteriye bakılarak anlaşılabilir. Ertesi gün demiryolu işçileri gerçekten başarılı bir grev örgütlediler. Trenlerin yalnızca dörtte biri çalışabiliyor.

Bu iki grev kamu sektörünün diğer kollarında çalışan hizmet sektörü işçilerine de esin kaynağı oldu. Ertesi gün bazılarında yüzbinlerin katıldığı çok sayıda gösteri yapıldı. Anketler özel sektörde çalışan işçilerin büyük çoğunluğunun da grevleri desteklediğini gösteriyor. Üstelik hükümetin kamu ve özel sektör işçileri arasında set çekmeye çalışmasına rağmen. Şimdi soru şu: Bundan sonraki adımımız ne? Cumartesi günü (5 Şubat'ta) sendikalar 35 saatlik çalışma haftasının uzatılması girişimine karşı bir gösteri yapacak. Bu gösteri patron-

Fransa'daki grevlerin en önemlilerinden biri demiryolu işçilerinininkiydi. Tüm ülkede trenlerin dörtte üçü çalışmadı. Ulaşım felç oldu.

lara ve hükümete karşı hareketleri birleştirmek için bir fırsat. Ancak şu ana kadar protestoların net bir talep ortaya koyduğu söylenemez. Şu an için önemli olan, taleplerimizi ve stratejimizi ortaya koymak için sıradan işçiler arasında demokratik bir tartışma başlatmaktır."

Besancenot'un değerlendirmesinin ardından Birgün gazetesi yazarı Ahmet Çakmak'ın konuya ilişkin 26

Ocak tarihli köşe yazısına değinmek istiyoruz. Çakmak pek de bir umut göremediği anlaşılan grev değerlendirmesinin ardından şöyle diyor:

"...neoliberalizme parçaları üzerinden karşı çıkılmaz...küresel ölçekte ve cepheden karşı çıkılabilir. Bunun öznelere şu anda seçemiyoruz... çünkü uluslararası işçi hareketi diye bir şey yok. Ülkelerin işçi önderlikleri neden doğmuyor, neden biraraya gelerek uluslararası çözümü tartışmıyor, anlamıyorum. Ama şüphelendiğim bir şey var maalesef: (bu) hayatın gerçeklerine uymuyor da ondan."

Çakmak'ın 'seçemediği öznelere' şu sıralar Porto Allegre'de Dünya Sosyal Forumu toplantılarında 'neoliberalizme küresel ölçekte karşı çıkmanın yollarını tartışıyor. Öncesinde de (1999'dan beri) Seattle, Prag, Cenova, Mumbai, Londra, İstanbul vb.'de yaptıkları gibi." Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürelim!" sloganıyla hareket eden uluslararası anti-kapitalist hareket uzun zamandır egemenlerin 'iki süper güçten biri' diye tanımladığı, yeterince 'açık seçik' bir özne durumunda.

Ha, uluslararası işçi sınıfı bu 'özne'nin büyük bölümünü oluşturmuyor henüz. Ama bunu sağlamak için de sosyalistlerin hareket içinde daha fazla yer alıp tartışması ve işçi sınıfının uluslararası birliğine ulaşacak araçların yaratılmasına katkıda bulunması gerekiyor.

Bugün için görünen o ki uluslararası antikapitalist hareketin dışında kalan hiçbir grup ya da örgüt bu yolda adım atabilme yeteneğine sahip olamaz. Hele bunun imkansız olduğunu düşünen umutsuz sosyalistler hiç...

Bush'un "özgürlük" savaşı yemini

Irak'taki direnişin devam ettiği, birkaç Iraklı çocuğun daha Amerikan ordusunun silahlarıyla öldürüldüğü dakikalarda Bush ikinci başkanlık dönemi yemini etti. Bush konuşmasında 27 kez "özgürlük" kelimesini kullanırken aynı dakikalarda Irak halkı da kendi özgürlüğü için mücadele ediyordu.

6 bin polis ve 2 bin 500 askerin görev yaptığı yemin töreninde, kortejin iki yanı göstericilerle dolup taşıdığı için resmi geçit töreni koşar adımlarla hızlı bir şekilde yapıldı.

Bush konuşmasında, "Nesiller boyunca bağımsızlığın vazgeçilmezliğini vurguladık. Kusursuz bir hükümdar olamayacağı gibi kimse de köle olmayı hak etmez. Ülkemizi yaratan bu idealleri geliştirmek görevimizdir. Bu atalarımızın büyük başarısıdır. Bugün için de temel görevimiz değişmedi. Yani, ülkemizin güvenlik gereksinimi." dedi.

Protestolar her yerde En büyüğü Washington ve San Francisco'da olmak üzere Bush'un yemin töreni gününde Amerika'nın her yerinde protesto gösterileri düzenlendi. Ayrıca, Atlanta, Portland, Las Vegas, Santa Cruz, Philadelphia, Austin, New Orleans, Baltimore ve Ohio'da da gösteriler düzenlendi. Bu gösterilere toplam olarak yaklaşık 100 bin kişi katıldı.

Protesto edilen sadece savaş değildi Gösterilerde öne çıkan sloganlar sadece savaş ile ilgili olanlar değildi. ABD ekonomisini krize sokan iç borcun bu yıl 550-600 milyar dolara varması bekleniyor. Bu nedenle Bush'un önümüzdeki dönemde gerçekleştirmek istediklerinin başında sosyal sigorta sistemini ortadan kaldırmak geliyor. Dolayısıyla bu gösterilerde sık sık "Savaş değil sağlık!" türü sloganlar da atıldı.

Ayrıca önümüzdeki dönemde Amerikan gençleri için zorunlu askerliğin gündeme gelmesi bekleniyor.

Pakistan

İşçilerin mücadelesi diktatörü sallıyor

Pakistan'da iki büyük sendika ve büyük politik partilerin liderleri, işçilerin özelleştirme karşısındaki direnişini desteklemek için bir araya geldi. Karaçi Elektrik Anonim Şirketi'nin özelleştirilmesine karşı yürütülen mücadele iki aydır aralıksız sürdürülüyor.

Özelleştirme karşıtı yüzlerce elektrik işçisi, geçen hafta Karaçi'de yeni bir gösteri düzenledi.

Protestolar aralık ayında başladı. Hükümetin her özelleştirme girişiminde, büyük protestolar başlıyor ve satış erteleniyor.

Devlet şirketlerinin satılmasıyla elde edilen para petrol alımı, özellikle de ordunun ihtiyacını karşılamak için kullanılıyor.

Müşerref'in ABD'nin emperyalist savaşlarını desteklemesi ve sürdürdüğü neo-liberal politikalar, Pakistan toplumunu çok büyük huzursuzluğa sürükledi.

İşçilerin şimdiki ayaklanması, sömürüye karşı uzun süreli suskunluğu kırmış görünüyor. Direniş ve ayaklanma daha da yayılacak.

Sri Lanka neden bölündü?

Birçok yorumcu tsunami felaketinin etkilerinin Sri Lanka'ya barış getireceğini umuyordu. Sri Lanka orduları Tamil'in sığınma kamplarına girerek yardımların bu kamplara ulaşmasını engellemeye başlamasıyla bu umutlar sona erdi.

İki taraf arasındaki bu savaş sömürgecilik döneminden beri devam ediyor.

1948'de Sri Lanka bağımsızlığını kazandıktan sonra, yeni hükümet tarım işçisi olan Tamillerin oy haklarını ellerinden aldı. Bu arada sosyalist hareket hiçbir zaman bu ezilen topluluklar arasında köprü olmayı beceremedi. SFLP (Sri Lanka milliyetçi partisi)'nin lideri Bandaranekke Budismi resmi din ilan etti ve daha önce Seylan olan ülkenin adını Sri Lanka olarak değiştirdi. Buna cevap olarak, LTTE kuzey doğuda bir gerilla grubu örgütledi. 1977 seçimlerinde Tamil Birleşik Özgürlük cephesi kuzeydeki ve güneydeki tüm parlamento koltuklarını ele geçirdi.

1983'te 13 askerin LTTE tarafından pusuda öldürülmesinden sonra anti-tamil'ciler yaygınlaştılar ve savaşın büyümesine neden oldular.

Hint ordusu 1987'de müdahale etti ve LTTE ile çatışarak 1990'da onları geri çekilmeye zorladı.

1990'larda hükümet tekrar saldırıya geçti ve kuzeyin büyük kısmını

harap etti. LTTE ise buna karşılık başkent Colombo'yu bombaladı ve başkan Kumaratunga'yı 1999'da yaraladı. Başbakan Bandaranekke 2001'de seçimleri kaybetti. Nisan 2003'te görüşmeler sona erdi ve Kasım'da başkan hükümeti feshetti. Seçimlerden sonra yeni bir koalisyon hükümeti oluştu.

Sri Lanka hükümeti tsunami felaketini kendi otoritesini korumak

için kullanarak tekrar LTTE'ye saldırdı. Ayrımcı politikaları ve etnik temizlik çabaları ise Sri Lanka'yı bir felakete uğratmaya devam ediyor. Esas trajedi ise sosyalist partilerin 'hükümetlerinin' milliyetçi politikalarına ses çıkarmamaları.

Bu felaket herkese 'yeter' deme şansını verdi. Eğer Sri Lanka sosyalistleri bu duruma ses çıkarmayacaklarsa, başarı şansı çok az.

40 ölü, yüzlerce yaralı...

Bu mu demokratik seçim?

Irak'taki savaşın bir numaralı mimarı olan George W. Bush, bu seçimlerin Irak'a istikrar ve demokrasi getireceğini iddia ediyordu. Seçim günü Irak'ta yaşananlar gerçeklerin Bush'un dediği gibi olmadığını bir kez daha gösterdi.

Seçimlerin yapıldığı gün, resmi açıklamaya göre, Irak'ta 40 kişi öldü, yüzlerce de yaralı var. Yapıldığı gün dahi kana bulanmış bu seçimlerin, Irak'a demokrasi ya da özgürlük getirmesi mümkün mü?

Üstelik bu seçimlerde Irak halkı kendi hükümetini değil, sadece 275 kişiden oluşan geçici Ulusal Meclis'i seçecek. Daha sonra 2005 Aralık ayında yeniden bir seçim yapılacaktır. Yani Bush'un her fırsatta söylediği, Irak halkının bu seçimde kendi hükümetini seçiyor olduğu doğru değil.

Seçim hangi koşullarda yapıldı

7000'den fazla adayın katıldığı seçimlerde, güvenlik gerekçesiyle seçim kampanyası yapılmadı. Irak halkı kime oy vereceğini bile bilmiyordu. Oy kullanma hakkı olan 1 milyon 200 bin Iraklıdan sadece 100 bin tanesinin kaydı, o da Saddam zamanından kalma ekmek karnelerine dayanarak yapıldı. Kayıt işlemlerinin yapıldığı sırada insanlara ancak oy kullandıkları takdirde yiyecek yardımı alabilecekleri söylendi.

Seçimden bir gün önce Irak'ta özellikle direnişin yoğun olduğu yerlerde sokaklar tanklarla kapatıldı.

Seçimler nasıl geçti?

Felluce, Ramadi, Samara, Latifiye, Mahmudiye, Yusufiye gibi bazı kentlerde hiç oy kullanılmadı. Halkın bir kısmı seçimleri boykot ederken bir kısmı da güvenlik koşullarından dolayı evinden çıkmadı.

ABD Başkanı George Bush'un bu konudaki açıklaması yüzüstü, sanki bu ölümlerin nedeni kendisi değilmiş gibi, "Bazı Iraklılar vatandaşlık görevlerini yerine getirirken öldüler" demek oldu.

ABD Irak'tan çekilecek mi?

George W. Bush, Irak'taki kritik seçimlerden bir gün önce yaptığı açıklamada, "Demokrasi Irak'a yerleşirken, Amerika'nın oradaki görevi de sürecektir. Silahlı kuvvetlerimiz, diplomatlarımız ve sivil personelimiz, Irak'ın yeni seçilecek hükümetine, güvenliği sağlamada yardım edecek ve Irak güçlerini eğitecek" dedi.

Peki o zaman işgal altında olan bir ülkede demokrasi nasıl işleyebilir? Bush seçimlerden önce sık sık Irak halkının çok uzun bir zamandan beri ilk defa oy kullanıp kendi hükümetini

seçeceğini söylüyordu. Bush'un sözleri bu hükümetin işgal güçleri ile anlaşmak zorunda olduğu anlamına gelmez mi?

Aslında Amerika bunu ilk defa yapmıyor. Amerika 1960'da yapılan seçimlerin ardından Vietnam'ı işgal etmiş, 1966, 1967 ve 1971'de yapılan göstermelik seçimlerin ardından Vietnam'dan çıkmamış, ancak savaş karşıtı hareket ve Vietnam'daki direnişin sonucunda çekilmişti.

Bu seçimler meşru değildir

İşgal koşulları altında yapılan, insanların özgürce oy kullanma hakkına sahip olmadıkları, adayların isimlerini bile

bilmedikleri bir seçim meşru değildir. Irak'ta gerçekten demokratik ve özgür seçimlerin yapılabilmesinin tek koşulu işgal güçlerinin bir an önce Irak'tan çekilmesidir.

Bush şimdi de İran'ı tehdit ediyor

Seçilir seçilmez önce Irak'ın Felluce kentine korunmuş bir saldırı düzenleyen Bush, şimdi de İran'a saldırmaya hazırlanıyor. Amerikalı gazeteci Seymour Hersh, Amerikalı özel güçlerin zaten geçen yazdan beri İran'da çeşitli faaliyetlerde bulunarak, olası hedefleri saptamaya başladıklarını ortaya çıkardı. Pentagon ise bu raporu yalanlamadı.

Bu arada Amerika, Çin'in en büyük sekiz şirketine, İran'ın füze programına yardımcı oldukları gerekçesiyle ekonomik yaptırımlar uygulamaya başladı. Amerikan Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Bush'un yeniden seçilmesinin bu yönetime istediğini yapma özgürlüğü verdiğini söyledi. Üst düzey bir gizli servis elemanı şöyle bir açıklamada bulundu: "Bundan sonra İran hakkında bir şeyler yapacağız. Bir savaş ilan ettik ve kötü adamlar, her nerede olurlarsa olsunlar bizim düşmanımızdır... Dört yılımız var, ve bu dört yılın sonunda terörizme karşı savaş kazandığımızı söylemek istiyoruz."

İran nükleer programını Avrupa Birliği ile yaptığı görüşmeler sonucunda durdurmuştu. Eğer Batılı devletler yaptırımlarını kaldırırlarsa İran bu programdan tamamen vazgeçmeye hazır.

İsrail Başbakanı Sharon ise, Amerika'nın bekçi köpekliği rolünü bir kez daha başarılı bir şekilde yerine getirerek, eğer Amerika İran'ın nükleer silahları konusunda bir şey yapmayacaksa kendisinin yapabileceğini söyleyerek gerginliği daha da kışkırtıyor.

Bush ve Rumsfeld Irak konusunda söyledikleri yalanları şimdi de İran için söylüyorlar.

Irak'taki gerçek bölünme nedir?

Irak'tan söz ederken sık sık Sünniler, Şiiler, Kürtler gibi genellemeler yapılıyor ve bu gruplar arasında çıkabilecek bir etnik savaştan bahsediliyor.

Irak'ta tabii ki çeşitli bölünmeler ve tartışmalar var, ancak bunlar etnik ya da dini temele değil, direnişin nasıl şekillenmesi gerektiği temeline dayanıyor.

Bush ve Blair, Irak'tan çekildikleri takdirde bir iç savaşın çıkabileceğinden bahsediyorlar ve orada kalarak Irak halkına lütufta bulunmuş olduklarını söylüyorlar. Peki şu ana kadar Irak'ta 110 bin sivil ölmüş ve her gün onlarca insan ölmeye devam ederken, bu koşulların iç savaştan farkı nedir?

Bu bölünme işgal güçleri tarafından bilinçli bir şekilde öne çıkarılıyor. Irak'ta

asıl bölünmeyi yaratan Amerikan hükümetinin Irak'ta kendi kontrolünde olan bir hükümet kurmaya çalışmasıdır.

Ancak Irak halkı içerisinde gerçekte böyle bir bölünme yoktur. Özellikle Felluce, Bağdat, Musul, Kerkük gibi büyük şehirlerde Sünniler ve Şiiler, Araplar ve Kürtler iç içe geçmiş durumdadırlar.

Irak'taki temel sorunlar, dini ve etnik bölünmeler değildir. Temel sorunlar sosyal adalet, toprak sorunu, açlık, işsizlik, eğitim, sağlık gibi gündelik sorunların yanı sıra, işgalci Amerikan ordusunun -ve müttefiklerinin- her gün uyguladığı terör ve Irak halkının özgürlüğünün elinden alınmış olması gibi politik konulardır.

Dünya işgale karşı mücadeleye devam ediyor

Irak'ta seçimlerin yapıldığı gün, Porto Allegre'de yapılan Dünya Sosyal Forumu'nda bir araya gelen savaş karşıtları, 19 Mart'ın sadece Avrupa'da değil, tüm dünyada Küresel Eylem Günü olması için çağrı yaptılar.

Savaş karşıtları toplantısına, Irak da dahil olmak üzere, 33 ülkeden yaklaşık 300 savaş karşıtı aktivist katıldı.

1000'den fazla üyesiyle Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük savaş karşıtı koalisyon olan *Barış ve Adalet İçin Birlik*'ten Medea Benjamin, "2005 yılının işgalin sona ereceği yıl olduğunu söyleme

konusunda çok kararlıyız' dedi.

Şu anda, Irak da dahil olmak üzere, 29 ülkede 19 Mart gösterisi örgütleniyor.

Ayrıca savaş karşıtı aktivistler Irak'ta yapılan seçimlerin hiç bir önemini olmadığını vurguladılar. Bağdat'tan gelen ve işgale karşı geniş bir koalisyonun -hem Sünnileri, hem Şiileri kapsayan- lideri olan Sheik Jawad Khalisi de seçimlerin geçersiz olduğunu söyledi.

Khalisi Bağdat'dan edindikleri bilgiye dayanarak, Irak halkının önemli bir kesiminin seçimleri boykot etmeye karar verdiğini söyledi. Musul,

Diyala ve Ramadi de dahil olmak üzere beş eyalette seçmenlerin %90'ının seçimleri boykot etmeye karar verdiklerini söyledi. Diğer yedi eyalette ise boykot oranı %70'di.

Sheik Jawad Khalisi şiddetin seçimlerle bile sona ermeyeceğine inanıyor ve şöyle diyor: "Şiddet ancak Irak halkı işgalcilerden kurtulduğu zaman sona erecek."

Bizim Adımıza Savaşma

Amerikalı savaş karşıtları ikinci kez seçilmesinin ardından Bush'a karşı mücadeleye devam etmekte kararlılar. Bu nedenle, Amerikan halkının Bush'a karşı mücadeleye devam edeceğini göstermek için yeni bir imza kampanyası başlattılar. Bu imza metni şu sözlerle başlıyor: "George W. Bush ikinci başkanlık dönemi için yemin ederken, Amerika Birleşik Devletleri halkının savaşın, açgözlülüğün ve hoşgörüsüzlüğün bu utanç

verici taç giyme törenine karşı sessiz kaldığı doğru değildir. George Bush bizim adımıza konuşmuyor. George Bush bizi temsil etmiyor. George Bush bizim adımıza hareket etmiyor."

Şöyle devam ediyor; "Bush'u durdurmakta başarısız oluşumuzun umutsuzluğa ve eylemsizliğe yol açmasına izin vermek büyük bir hata olur. 2008'e kadar bekleyemeyiz, beklemeyeceğiz. İkinci Bush rejimine karşı mücadele şimdi başlamak

zorunda."

Ve şöyle bitiyor; "Vietnam'daki savaşa karşı çıkan hareket hiçbir başkanlık seçimini kazanmadı. Fakat birlikleri taşıyan trenleri durdurdu, görev merkezlerini kapattı, yürüyüşler yaptı, kapı kapı dolaşarak insanlarla konuştu ve tüm bunlar savaşın durdurulmasını sağladı. Sivil Haklar Hareketi kendi yıldızını asla bir başkan adayına bağlamadı; otobüslerde oturma eylemleri yaptı, özgürlük için mücadele

etti, yasal yollarla mücadele etti, bir sürü eylemci tutuklandı - ve bir ulusun çehresi değişti.

Bush rejiminin felaket getiren bu yönde devam etmesini durdurmak bizim sorumluluğumuzdur. Eğer kararlı bir şekilde davranmazsak inaniyoruz ki tarih bizi yargılayacak."

Bu metni, aralarında Tarik Ali, Howard Zinn, Micheal Albert, Naom Chomsky'nin de bulunduğu 9.000'den fazla kişi imzaladı.

Dünyaya savaş açan başkan...

Roni MARGULIES

Yemin töreninde George W. Bush Amerika'nın dış siyasetini şöyle açıkladı: "... dünyada diktatörlüğün ortadan kalkması amacıyla, her ulus ve kültürde demokratik hareketlerin ve kurumların gelişmesini sağlamaya çalışmak ve desteklemek. Bu, aslen silâh yoluyla gerçekleştirilecek bir görev değil. Ancak, gerektiğinde kendimizi ve dostlarımızı silâh zoruyla koruyacağız".

Belki Bush'un "diktatörlük" derken nerelerden söz ettiğini anlamayanlar olabilir diye, yeni Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice kendi kabul töreninde konuya açıklık getirdi: "Doğrudur, dünyamızda hala diktatörlüğün ileri karakolları var ve Amerika tüm kıtalarda ezilen halkların yanındadır: Küba'da ve Birmanya'da ve Kuzey Kore'de ve İran'da ve Beyaz Rusya'da ve Zimbabve'de".

Bu sözlerin gülünçlüğü ve ikiyüzlülüğünü bir yana bırakalım. Bütün dünyayla adeta dalga geçermiş gibi, dünyanın ne kadar güleceğini hiç takmamış gibi edilen bu sözlerin altında ciddi bir mesaj veriliyor. Aba altından değil, açık açık sopa gösteriliyor. Amerikalı ünlü bir romancının sözleriyle, "dünyanın geri kalanına sakince savaş açılıyor".

Dahası, dünyanın geri kalanına savaş açarken, hiçbir ittifak arayışı, Birleşmiş Milletler'e veya dost ülkelere hiçbir göz kırpması yok. Bush'u öncülere (örneğin kendi babasından) farklı kılan da bu.

Bu saldırganlığın Irak'la sınırlı olmadığı açık. Amerika'nın sorunu sadece petrol (veya genel olarak hammadde) değil, askerî üstünlüğünü kullanarak küresel hegemonyasını pekiştirmek, potansiyel rakiplerinin önünü kesmek. Afganistan savaşı ile, örneğin, Amerika hem o güne kadar giremediği beş yeni ülkede askerî üs sahibi oldu, hem Çin'i markaj altına almaya başladı, hem de Asya petrol ve doğal gaz kaynaklarının yanıbaşında konuşlanmış oldu.

Afganistan ve Irak savaşları, içiçe girmiş askerî, ekonomik ve jeopolitik unsurlardan oluşan bir stratejinin ilk adımları. Bush ile Rice'in gösterdikleri hedefler, stratejinin kalıcılığına ve bundan sonraki adımlarına işaret ediyor.

Bu stratejinin başarıyla uygulanabilmesi, dünya nüfusunun ezici çoğunluğu için iki anlama gelecek: bir yandan yeni yeni savaşlar, ateş, kan ve ölüm; bir yandan neoliberal ekonomik politikaların dünyanın her yanında daha acımasızca dayatılması, hastalık, yoksulluk ve ölüm.

Ancak Amerika egemen sınıfının planları Irak'ta batağa saplanmış durumda. Şu ana kadar 100 binin üzerinde Iraklı'yı katletmiş olmalarına rağmen, 150 bine yakın Amerikan askeri, bir o kadar da teçhizat, donanım ve destek gücü, günde 4 milyar dolar harcıyor ve Irak'ta asayiş sağlayamıyor, direnişi bastıramıyor. Bu durumda, stratejinin sonraki adımlarının atılması mümkün değil. Irak'ta direniş sürerken İran'a saldırmaları mümkün değil. Amerika'nın bir bu kadar daha askeri yok. Dahası, Amerikan kamuoyunu iki cephede iki savaşı desteklemeye ikna etmek mümkün olur mu, kuşku. Amerikan ekonomisi bu ekonomik yükün altından kalkabilir mi, kuşku.

Kısacası, Irak herhangi bir savaş değil, direniş herhangi bir direniş değil. Emperyalizmin istediği adımları atıp atamayacağı ve dolayısıyla insanlığın kaderini belirleyen bir savaş ve direniş. Bush herhangi bir ABD başkanı değil, dünyaya savaş açan, Amerikan emperyalizminin saldırganlığını simgeleyen kişi.

Sonuçları önceden bilinen seçimler

Özgür Irak'ı gene ABD yönetecek

Tahrir Swift

Bu hafta sonu Irak'ta yapılan seçimler tamamen bir sahtekarlık. Ben oy verebilecek biri olarak seçim listesine kaydedildim. Ama oy vermeyeceğim. İngiltere'de rahat koşullarda yaşayan biri olarak oy vermeye ne hakkım var. Irak'ta olacakları belirlemeye nasıl hakkım olabilir. Birçok Iraklı'yı veremezken babası Iraklı olanların oy hakkı var. Bütün bunlar özgür ve adil bir seçim gibi geliyor mu?

Felluce göçmenlerinin sadece yüzde 10'u yıkılmış kentlerine geri dönebilmişken, Iraklıların önemli bir kısmı bırakın oy vermeyi, kayıt bile yaptıramamışken yurtdışında yaşayan

Iraklıların oy vermesi sanırım çok uygunsuz bir şey.

Basra hapisanelerinde İngiliz askerlerinin yaptıkları işkencelerin çirkin fotoğrafları bu işgalin demokrasi ve insan hakları ile hiçbir ilişkisi olmadığını gösteriyor.

Bu seçimlerin demokratik olduğunun göstergesi olarak ABD yetkilileri sadece dört vilayetin güvensiz

olduğunu söylüyorlar: Bağdat, Anbar, Diyala ve Musul. Bu vilayetler Irak nüfusunun yaklaşık %40'ının yaşadığı yerler.

Ben ilke olarak Irak'ta seçimlerin yapılmasından yanayım. Ancak bu seçimler bize vaat edilen kadar bile olamadı. Bize Amerikan askerlerinin barakalarında kalacaklar söylenmişti.

Onun yerine iki şehri darmadağın ettiler.

Ağustos'ta Ncef, Kasım'da Felluce. Saddam böyle suçlar işlediğinde korkunç bir suçlu olarak tanımlanıyordu. Aynı şeyi ABD ordusu yapınca demokrasi oluyor.

Muktada al-Sadr ve diğerleri taraftarlarının nedensiz tutuklandıklarını söylüyorlar. Seçimler bir düzen getirecek mi? Çok şüpheli. Eğer çok sayıda Iraklı bu sürecin dışında tutulursa sonuç pek de kabul edilebilir olmaz. ABD Irak'ın tam ortasında dev bir askeri üs kuruyor. Bu terk etmeye hazır bir işgalcinin tutumuna benzemiyor. Bu seçimler zaten işgalcilerle işbirliği yapan partilerin meşrulaştırılması içindir. Amaç yasa dışı işgali meşrulaştırmaktır.

Nükleer için start verildi..

Fırıldaktan enerji

2000 yılında 33 yıllık bir mücadeleden sonra rafa kaldırılan nükleer planlar, 3 ay içinde tekrar gündeme geldi. Nereden bakarsanız bir çoğumuzun ömrü kadar geçmiş olan nükleer enerji maceramız, tam öldü, zaten ölü doğmuş bir fikirdi, gömüldü derken hortladı. Enerji bakanı Hilmi Güler, Ocak ayında Enerji forumunda açıkladığı planlarına 3 ay sonra, aniden ve acemice nükleer enerjiyi ekledi. Bu konu üzerine yıllardır Nükleer Karşıtı kampanya yapan ve **Greenpeace** Akdeniz Ofisi Enerji Kampanyası sorumlusu olan **Özgür Gürbüz** ile **Onur Burçak** sohbet etti.

İlk olarak, neden nükleerlere karşıyınız?

Soruyu tersinden alalım: Bir insan nasıl nükleerden yana olabilir? Her yüksek teknolojinin 'iyi ve güzel' olmadığı, özellikle son yüzyıldaki kimyasal felaketlerden son model savaş makinelerinin katliamlarına kadar yüzlerce örnekle kanıtlandı. Nükleer teknoloji de 'iyi ve güzel' olmayan, aslında artık son model de olmayan, bilakis, yaşı geçince bir teknoloji.

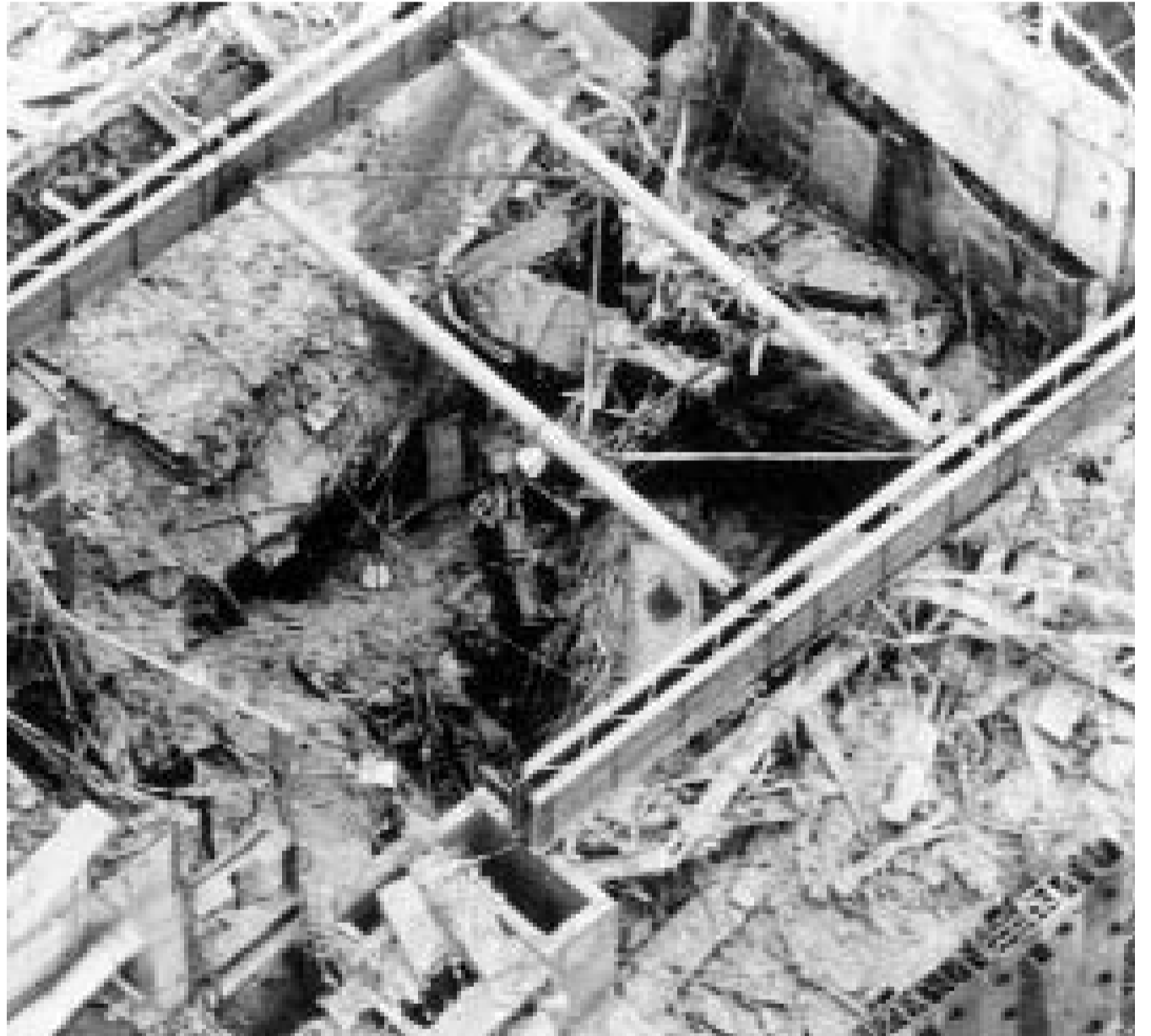
Nükleer enerji bir çöp teknolojisi ve gelişmiş ülkelerde iş bulamayan nükleer firmalar ellerindeki bu eski teknolojiyi geliştirmekte olan ülkelere satarak ayakta kalmaya çalışıyor. Bir insan bu sömürüden nasıl yana ola-

bilir? Nükleer enerji aynı zamanda bir demokratikleşme sorunudur. Nükleer atıklar 250 bin yıl aktif kalabiliyorlar. Bu yüzlerce insanın yaşam süresinin toplamı demektir. Dört yılığına iktidara gelmiş bir hükümetin, gelecek kuşakların yaşamını ipotek altına alması ne demokratik ne de etik. Bir nükleer santral inşasının kararı köy, kent, ülke insanlarına sorularak verilmelidir. Bir de sorsanız bile cevabını alamayacağınız daha pek çok canlının da yaşam hakkı söz konusudur. Dolayısı ile nükleere karşı olmak bir yaşam hakkı savunusudur ve bu anlamda onurlu bir şeydir.

Türkiye'de nükleer enerji nasıl gündeme geldi?

Her ne kadar biz Türkiye'nin nükleer santral kurma öyküsünü, 1967 yılına, ilk fizibilite etütlerinin yapıldığı tarihlere götürsek de asıl öykü 1960 yılında Çekmece Nükleer Araştırma Merkezi'nde başlar. O yıl, Çekmece'de 1 MW gücündeki reaktörün açılışında Küba krizinde Jüpiter füzelerine izin veren Türkiye'ye bir hediyedir. Nükleer enerji konusunun nasıl başlı başına bir politik sorun olduğunu ve enerji açığı gibi masum bahanelerin arkasına gizlenmeye çalışıldığını göstermeye yeter de artar bile.

Peki bu nükleer yöneliş nasıl ortaya çıktı? Dönemin

yönetimi tarafından nasıl gerçekleştirildi?

Konuyu o günlere bizzat tanık olan Prof. Dr. Tolga Yarman "Geçmişte ve Bugün Nükleer Enerji Tartışması" adlı kitabında çok güzel özetliyor: ABD yönetimi, neden bize, 1960'da, küçük olmakla beraber, bir nükleer araştırma reaktörü edinme olanağı sağladı? Olay, Türkiye'de Jüpiter füzelerinin konuşlandırılacak olmasını içeren bir askeri nükleer evreyi işaret ediyor.

İşte bu sırada Amerika'dan bebek boyda bir nükleer araştırma reaktörü ediniyoruz; ABD bize ülkemizde mevzilenmiş, sayılamayacak kadar çok nükleer bombanın yanı sıra, küçük bir reaktör yoluyla.

Burada şunun altını önemle çizmek istiyorum; hele o zamanlar, siyasi olmayan, bu arada askeri

boyutlar taşımayan, hiçbir nükleer yöneliş yoktur.

Peki konunun fiili olarak projelendirilmesi, aktive edilmesi nasıl bir süreçtir?

Bu 37 yıllık bir yılın hikayesidir. Türkiye'nin büyük bir santral kurma projesi, ilk kez 1967-1970 yıllarında ortaya çıkar. 300 MW gücünde, 1977 yılında devreye girmesi planlanan bir santraldir bu. Ekonomik ve politik nedenlerle bu girişim sonuçlandırılmaz. 1974 yılında nükleer santral tekrar gündeme gelir ve beraberinde Akkuyu'nun (Mersin'den Alanya yönüne doğru 170 km.) adı da gündeme gelir. 1983'te çalışmaya başlaması planlanan bu proje de sonuçlandırılmaz. Bu arada, Sinop'un da adı muhtemel yerler arasında geçmesine rağmen sadece Akkuyu için lisans alınmıştır.

Nükleer enerji konusunun bu kadar tepede döndüğünü düşününce insan tuhaf oluyor. Bizim hayatımızdaki karşılığınan bahsedelim biraz. Bu politik ama aynı zamanda yaşamsal bir büyük problemdir.

Nükleerler tamamen halkın sorunudur. Bunlar halka sorulmadan, halk için alındığı iddia edilen kararlardır. Aradan geçen yıllar ve değişen hükümetler Türkiye'deki politik kültürsüzlüğü değiştirmiyor. Yine Mersinli'ye, Silifkeli'ye, Akkuyulu'ya; yani halka sorulmadan kararlar alınıyor. Türkiye'nin nükleer tarihi kitap olarak basılıysaydı; daha ilk sayfasında siyaseti, arkasında ki entrikaları bulacaktık. Öyle ki, enerji açığı ve yerel kaynakların yeterli olmadığı palavraları ancak kitabın en sonunda kendine yer bulabilecekti.

Nükleer santrallerden konu açılınca, nükleer karşıtlarının ilk olarak nükleer lobi yine faaliyette diye düşünmelerinin oldukça gerçekçi bir yaklaşım olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, sivil vatandaşlarımızın, çevreci ve yeşillerin, STK'ların ve sendikaların birincil uzmanlık alanları olmasına rağmen nükleer enerji konusunda söz söylemelerinin ne kadar doğru ve gerekli bir davranış olduğunu belirtmeliyim. Nükleer enerji, tüm dünyada, beraberinde getirdiği teknik, politik ve ekonomik sorunlarla halkın çözmek zorunda kaldığı bir problem haline gelmiştir. Bu nedenle de herkesin bu konuda söz söyleme hakkı vardır. Sonuçlarına tüm halkın katlandığı her girişim üzerine halkın söz söyleme hakkı vardır. Bu her şeyden önce bir demokrasi sorunudur. Örneğin

üretmeliyiz

Akkuyu projesi için ne Çevresel Etki Değerlendirme Raporu hazırlanmış, ne de Ecemiş fay hattıyla ilgili bir araştırma.

Nükleer enerjiye alternatif olarak ne sunuyorsunuz?

Hemen bir düzeltme yapmak istiyorum. Yenilenebilir enerji kaynakları ya da barışçıl enerji diye bahsettiğimiz kaynaklar değil, nükleer enerjidir alternatif olan. Barışçıl enerji kaynakları ana kaynaklardır. Alternatif sözcüğüne dikkat etmek gerekir. Biz bir şeye karşı değiliz, bir şey istiyoruz. Nükleer enerji siyasi bir karardır. Biz siyasi tanımların yeniden yapılmasını istiyoruz. Bizim talebimiz nükleersiz Türkiye, nükleersiz dünyadır. Bu toplumsal politik bir taleptir. Kuzey, emisyonların %80'ini üretiyor ama Güney bundan daha fazla etkileniyor. Türkiye barışçıl enerji kaynakları açısından en zengin ülkelerden biridir. Ayrıca bu kaynakların çevre haricinde de olumlu yanları var. Barışçıl enerji kaynakları istihdam yaratan kaynaklar oldukları ve her ülkede farklı format ve formlarla buldukları, dolayısıyla ülkelerin dışa bağımlı olmamaları anlamına geldikleri için de gereklidirler. Sosyal

maliyetleri hesaplanmadığı için nükleer enerji endüstrisi ucuz olarak nitelenir. Kanada'da 2000 yılında bir sivil toplum örgütünün hazırladığı rapor, 16.6 milyar doların nükleer enerjiyi subvanse etmeye harcadığını gösteriyor. İnsan merak ediyor, sudan ucuz diye anlatılan bu enerji neden kendi başına ayakta duramıyor?

Sizin yenilenebilir enerji kaynakları ve enerji verimliliği üzerine de çalışmalarınız var. Bunlardan da bahsedebilir misiniz?

Bugün gerek iklim değişikliğinin önüne geçmek, gerek temiz ve ucuz enerjiyi sınırsız kaynaklardan sağlayarak dünya barışına katkıda bulunmak için elimizdeki yegane çözüm yenilenebilir enerji kaynakları ya da bizim sıkça dile getirdiğimiz adıyla barışçıl enerji kaynaklarıdır. Petrol gibi sınırlı kaynaklar için insanların öldürülüp, yine bu sınırlı kaynaklar için öldüğü günümüzde sınırsız ve hemen her ülkede değişik formlarda bulunan bu kaynaklar dünya barışı için büyük umut teşkil ediyorlar. Yenilenebilir enerji kaynakları ve enerji verimliliği ciddi çözüm önerileridir ve nükleer enerji bu kaynakların yanında alternatif bile sayılamaz.

Almanya tek başına, Türkiye'nin kurulu gücünün yarısına yakın rüzgar gücüyle başı çekmektedir. Türkiye'de 2020 yılına kadar kurulması gerekli denilen 2-3 nükleer santralin sağlayacağı elektrik enerjisini rüzgar enerjisiyle daha ucuz ve çok daha kısa sürede sağlamak mümkündür. Bütün bunlara karşılık hala "fırıldaktan elektrik mi üreteceksiniz?" "ya fırıldaklar dönmezse" gibi sorular sorulabiliyor. Üstelik yenilenebilir enerji kaynaklarına sıcak bakılmasının bir nedeni olarak Shell, BP ve ABD Enerji Ajansı gibi şirket ve kuruluşların buna gereksiz demesi. Bu yukarıda dönen çıkar anlaşmalarını açıkça ortaya koyuyor.

Peki ne yapmak gerekiyor?

Yapılması gereken, hemen doğru bir yenilenebilir enerji tasarısıyla, Türkiye'de temiz ve barışçıl enerji kaynakları olan rüzgar, güneş, jeotermal, biyo-kütle gibi kaynaklara gidecek yatırımların önünü açmak, enerji verimliliği ve tasarrufu için harekete geçmek, AR-GE çalışmalarını desteklemek, çift taraflı savaçlarla gerçek-tüzel kişilerin kendi gereksinimlerini karşılamak ve gerektiğinde gereksinim fazlasını satmasına olanak

sağlayacak yatırımlara yönelmesine yardımcı olmaktadır.

Son olarak siz nükleer karşıtı bir kampanya yürütüyorsunuz, biraz bu kampanyadan bahsedelim. Bir de sizce bu kampanya kazanabilir mi? Nasıl kazanabilir?

2000 yılında benzeri bir mücadele yine sadece Greenpeace'in katkısıyla değil, toplumun her kesiminden gelen nükleer karşıtlarının bilgilendirme, afişe etme ve bıkmadan usanmadan nükleer lobiyeye meydanı dar etme yöntemleriyle başarı kazandı. Bugün de Nükleer Karşıtı Platform hayata geçerek benzer bir mücadeleye hazırlanıyor. Siyasi görüşünüz ne olursa olsun, en temel hakkımız olan yaşam hakkını savunmak için biraraya gelen insanların bu platform altında birleşmesi ve tehlikenin herkese anlatılması gerekiyor.

Bu dünyamızı çirkinleştirmek isteyenlere yanıt veren onurlu bir yürüyüştür. Herkes üzerine düşeni yapar, sokaklar, okullar ve meydanlar nükleer karşıtı kampanyaya kollarını açarsa, yaşam hakkımızı kimse elimizden alamaz. Dünyanın birçok yerinde ve geçmişte Türkiye'de olduğu gibi nükleer lobi yine kapıdan elleri boş döner.

Nükleer karşıtı mücadele devrim sonrasına ertelenemez

Cengiz ALĞAN

"Bütün büyük ve gelişmiş Batılı ülkeler nükleer enerji santralleri kurmadan uzun süre önce vazgeçti. Bu teknolojiyi artık yoksul ve az gelişmiş üçüncü dünya ülkelerine satmaya çalışıyorlar. Sizce neden?", diye bir anket sorusu sorulsa, bu konuda hiçbir şey, ama hiçbir şey duymamış sokaktaki sıradan bir insan bile 'Bunun altında bir çapanoğlu vardır mutlaka' diye düşünmez mi? Zenginler bir şeyi kendilerinden uzaklaştırıp, yoksulların üzerine yıkmaya çalışıyorsa bunda mutlaka bir bit yeniği vardır çünkü.

Gerçekten de gelişmiş ülkeler nükleer enerji santralleri inşa etmekten çoktan vazgeçti. Hem çevre hem insan sağlığı üzerine olumsuz etkileri o kadar fazla ki nükleer enerji üretiminin, etkileri bunun yanında hiç kalmıyor. Üstelik ucuz enerji üretimi olduğu da tamamen yalan. Bir nükleer santralin bırakın kurulmasını, miadını doldurduktan sonra sökülmesi bile inanılmaz harcamalara yol açıyor. Üstelik, hatırlanacaktır, 1986'daki Çernobil faciası gibi etkisi çok uzun sürecek tehlikeler de cabası. Yan sayfalardaki repörtajda uzun uzun anlatılmış olduğu için bunları tekrarlamaya gerek yok. Ancak bu tehlikeye karşı mücadele konusunda tartışmak faydalı olacaktır.

Sol hareketler bu tür konulara genelde duyarsızdırlar. Daha ulvi mevzularda kendileri vakfetmiş oldukları için bu gibi 'ayrıntıları' devrim sonrasına erteleyerek, karşısında verilecek mücadeleyi de çevrecilere, 'yazar çizer takımına', 'entellere' bırakırlar. Bunlar ufak tefek ayrıntılardır, burun kıvrılır, hatta küçümsenir. Ciddiye alıyormuş gibi dinlenilip, içten içe dalga bile geçilir. Oysa solun içine düştüğü hataların belki de en büyüğüdür bu: gündelik hayatın sorunlarını ve bunları çözmeye yönelik gündelik mücadeleyi hafife almak.

Maaşlarımıza yapılacak zamların yüzdesi, sağlığın parasız olması, eğitimin kalitesi, kaldırımların engellilerin kullanımına uygun hale getirilmesi, otobüslerin sıkı tepeş olmaktan çıkarılması, kentlerdeki gürültü kirliliğinin giderilmesi, Caretta Caretta'ların yumurtlama alanlarının koruma altına alınması, sokak aydınlatmalarının yeterli ve yaygın hale getirilmesi, kadınlara kürtaj hakkı, eşit işe eşit ücret verilmesi, iş yerinde kahve molalarının sayısının artırılması, TV'lerdeki şiddet içerikli dizi filmlerin kaldırılması, nükleer enerji santrali kurma girişimlerinin engellenmesi, vb. binlerce gündelik sorun aslında sosyalistler için birer kampanya ve örgütlenme aracıdır. Birer kampanya aracıdır, çünkü halkı yakından ilgilendirmekte, pek çoğu günün her saatinde canlarını yakmaktadır. Birer örgütlenme aracıdır, çünkü bu konular etrafında kampanyalar yürütürken toplumun çok çeşitli kesimleriyle yakın ilişkiler kurmak mümkün ve kolaydır.

Her bir reform için verilen mücadelede en ön saflarda yer almak sosyalistlere halkın 'yakınında' olduklarını ve sorunlarıyla samimi olarak ilgilendiklerini gösterme fırsatı sağlar. En ufak bir reform mücadelesi ise, sınıf mücadelesinde, insanların kendi güçlerinin ve değiştirme yeteneklerinin farkına varmasına yarar. Salt bu nedenle bile olsa, nükleer karşıtı kampanyayı da diğer gündelik mücadelelerden ayrı göremeyiz. Kaldı ki nükleer santraller hepimizin hayatına yönelik ciddi birer tehdittir. Greenpeace ya da diğer sivil toplum kuruluşlarının bu konuda yürütmekte olduğu kampanyalara destek olmaktan öte, örgütlenmesine katılmalı, kampanyayı bizzat bizler inşa etmeliyiz.

Diğer bütün mücadeleler gibi, nükleer karşıtı mücadele de devrim sonrasına, ya da başka bir şey sonrasına ertelenemez. Reformlar mücadelesi ertelenemez, çünkü devrim ertelenemez!

Yeni sol ve anti kapitalist hareket

Şenol KARAKAŞ

Geçtiğimiz haftaya Türkiye'de CHP kurultayı damgasını basarken, dünyada üç önemli gelişme yaşandı. Birisi Irak'ta gerçekleşen seçimler, diğer ikisi ise Davos'ta gerçekleşen zenginler kulübünün Ekonomi Zirvesi'yle Porto Allegre'de gerçekleşen Dünya Sosyal Forumu'ydü. CHP kurultayı uzun bir dönem boyunca işçi sınıfının sahiplendiği, kendi günlük çıkarlarını savunacağı düşünerek oy verdiği CHP'nin tükenişinin ilanı olarak okunması gereken, içe kapalı, milliyetçi ve köhne fikirlerin cirit attığı bir toplantıydı. Delegeler futbol takımı tutan holigan taraftarlar gibi birbirlerine saldırdılar.

Dünya Ekonomi Zirvesi ise Sharon Stone ve Richard Gere gibi ünlü sanatçıların dünya ekonomisinin baronlarına "firça" attığı ve en önemlisi de küresel sermayenin sahiplerinin ve zengin devletlerin aslında dünyanın sorunlarının çözücüsü değil yaratıcısı olduğunu gösteren sahtekarlık tiyatrosu gibiydi.

Zenginler kulübünün zirvesinde en önemli sorun, küresel yoksulluk olarak tespit edilmiş. İnsanın "hadi ya" diyese geliyor. Sanki antikapitalist hareket her gösterisinde, her eyleminde, her forumunda bu küresel yoksulluk gerçeğinin altını çiziyor-muş gibi... Davos'un sahtekarlığı, Fransa Cumhurbaşkanı Chirac'ın telekonferansla katıldığı konferansta, küresel yoksullukla mücadele için uluslar arası mali işlemlerden yoksullar lehine vergi kesintisi yapılması önerisinin şiddetli bir tepkiyle karşılanmasında bir kez

daha açığa çıktı. Bu öneriyi antikapitalist hareketten kopya çeken Chirac da ayrıca bir ikiyüzlülük yaptı. Onun ülkesinde Fransa'da da temsilcilerinden olduğu egemen sınıf çalışanlara sert bir saldırıda bulundu. Fransa'da yüzbinlerce işçi haftalardır gösteri yapıyor.

Antikapitalist hareket ise meydan okuyuşunu sürdürüyor. Bir iki ay büyük gösteriler görmeyince hareket bitti sananlara hareket çok iyi bir ders veriyor. Şaşırtıyor. Ekim ayında Londra'da yapılan Avrupa Sosyal Forumunun başarılı olması küresel sermayenin temsilcilerini rahatsız etmekle kalmadı, Avrupa'daki bazı solcuları da şaşırttı. Haftada bir hareketin ölüm ilanını gazetelerinde yayımlayanlara çok iyi bir yanıt da geçtiğimiz hafta Porto Allegre'den, Dünya Sosyal Forumu'ndan geldi.

Porto Allegre'de merkezi mitinge 200 bin kişi katıldı. 2500 forum, atölye ve seminer düzenlendi. Dünya Sosyal Forumu (DSF) hareketin boyutlarının her geçen gün büyüdüğünün tartışma götürmez bir kanıtı oldu. DSF sadece hareketin boyutlarının ne kadar yaygınlaştığını değil, küresel antikapitalist patlamanın dünyanın en önemli sorunu, yani ABD'nin hegemonya adımlarına karşı da çok net bir politik çizgiye sahip olduğunu da gösterdi. Irak'ta Bush'un seçimleri yapılırken, DSF bir kez daha Bush ve Irak işgalini yerden yere vurdu.

DSF'nin bir parçası olarak yapılan Savaş karşıtları Toplantısı'nda hareketin aktivistlerinden Walden Bello, "Savaş başladığından beri çeşitli iniş çıkışlar oldu, fakat bu toplantı savaş karşıtı hareketin yeniden canlanmasına

Kurtarıcı değil, aktivistlerden öğrenmesini de bilen, hareket içinde tartışan ve her bir öneri sahibini kampanyanın ve örgütlenmenin temel unsuru olarak gören bir sol ezilenlerin mücadelesi için yeniden bir umut olabilir

işaret ediyor" dedi.

1000'den fazla üyesiyle Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük savaş karşıtı koalisyon olan Barış ve Adalet İçin Birlik'ten Medea Benjamin ise, "2005 yılının işgalin sona ereceği yıl olduğunu söyleme konusunda çok kararlıyız" dedi.

Londra'da bir milyonluk bir yürüyüş örgütleyen İngiltere Savaşı Durdurun Koalisyonu'ndan Chris Nineham ise, "Dünya kamuoyu bizim yanımızda" diye ve ekledi: "Şu anda savaşa karşı muhalefet 15 Şubat'a olduğundan bile daha fazla."

Walden Bello Irak seçimlerini "Bu göstermelik seçimler kesinlikle geçersizdir. Dünya bu oyuna gelmeyecek." Sözleriyle değerlendirirken, Bağdat'tan gelen ve işgale karşı geniş bir koalisyonun -hem Sünnileri, hem Şiileri kapsayan- lideri olan Sheik Jawad Khalisi de seçimlerin geçersiz olduğunu söyledi: "George Bush oy verme gününden önce zaten bu seçimlerin sonucunu belirlemişti. Bu seçimler Irak halkı için değil George Bush için yapılıyor."

Küresel direnişin aktivistleri ikiyüzlülükle, milliyetçilikle, yalancılıkla hiç ilişkililenmeden kapitalizmin yarattığı sorunların nasıl aşılabileceğini tartışırken, aynı zeminde yepyeni bir solu da şekillendiriyor. DSF, bir kez daha umutsuz olmak için hiçbir neden olmadığını gösteriyor. 19 Mart, işgale karşı küresel eylem günü. DSF'de verilen bilgiye göre şu anda Irak da dahil olmak üzere 29 ülkede 19 Mart gösterisi

örgütleniyor. Önümüzdeki haftalarda bu çağrının savaş karşıtı ağlarda yayılmasıyla bu sayının daha da artması bekleniyor.

Dünya Sosyal Forumu, CHP kurultayına bakarak sol adına umutsuzluğa kapılanlara, gerçek solun, yeni bir solun nasıl inşa edileceğini bir kez daha gösterdi. Anti kapitalist hareketin temel özellikleri, yeni solun inşasında sahip çıkılması gereken temel yönelimleri de sunuyor: Anti kapitalist hareket, birbirinden hayli farklı amaçlara ve etkinliklere sahip olan ama ortak düşmana karşı hızla birleşen aktivistlerin kampanyacılığının üzerinde yükseliyor.

Bir yandan, "kendilerini küresel kapitalizme karşı politik bir mücadeleye girişmiş insanlar olarak gören ve etkisi giderek artan bir aydınlar gurubunun gelişmesi", diğer yanda ise "Bir şey yapmalı, başka bir şey!" diyen, "Başka bir dünyanın mümkün" olduğunu iddia eden ve korkunç bir dinamizme ve mobilize olma yeteneğine sahip yepyeni bir aktivistler kuşağı küresel anti kapitalist hareketin omurgasını oluşturdu.

Kurtarıcı değil, aktivistlerden öğrenmesini de bilen, hareket içinde tartışan ve her bir öneri sahibini kampanyanın ve örgütlenmenin temel unsuru olarak gören bir sol ezilenlerin mücadelesi için yeniden bir umut olabilir.

DSF bir kez daha gösterdi ki kendi dışındaki tüm sola açık olan, tüm kampanyalarla ilişkilenebilir çalışan ve tek bir eylemlik

değil, kampanyanın somut hedefini kazanmayı hedefleyen uzun süreli koalisyonlar örgütlemeyi hedefleyen bir sola ihtiyacımız var.

Sol sokakta örgütlenmeli. Sol, bürokratik pazarlıkların değil ancak gözü pek bir militanlığın üzerinden yükselebilir.

Yeni sol, tüm eylem ve politikalarını enternasyonalist dayanışmaya dayandırmak zorunda. Milliyetçi hiçbir fikir, kavram ve tutuma taviz veremeyenler yeni bir solu inşa edebilir. Enternasyonalizm, soyut bir dayanışma motifi değildir. Somut destek, birlikte örgütlenmek, diğer ülkelerdeki hareketlerin çıkar ve sorunlarını en öncelikli sorun olarak görmek ve bu sorunların çözülmesi için örgütlenmektir.

Yeni sol, tepeden, yöneticiler arasında yapılan görüşmelerle kurulan ittifaklarla değil, şeffaf, her bir tartışmanın son ayrıntısına kadar tüm aktivistlerin gözünün önünde yaşandığı ve her isteyen katılabilceği tartışmalarla örgütlenmelidir. İnisiyatif kıran, muhafazakar, milliyetçi, cinsiyetçi, ahlakçı, şef bağımlılığı yaratmayı hedefleyen, tartışma özgürlüğünü boğan bir sol, sol olamaz. Yeni sol, ya özgürlükçü olabilir ya da sol olamaz.

Yeni sol, yukarıdan olduğu kadar aşağıdan da, aktivistler ve kampanyaların yan yana gelmesinin, birlikte yürütülen tartışmaların üzerinden örgütlenebilir. Tüm anti kapitalist hareket için, birlik en önemli süreç. Sol, hareketin çıkarlarını, kendi bayrağının, kendi örgütünün çıkarlarının üzerinde görebildiği,

hareketin çıkarları için örgütlediği, sürekli aktivizm örgütlediği, her zaman birliği gözettiği oranda güven vermeyi, hareketin birliğini sağlamayı ve kuşkusuz kendisini geliştirmeyi sağlayabilir.

Anti kapitalist hareket bir yandan işçi sınıfını canlandırırken aynı zamanda işçi sınıfının harekete katılmasıyla güçleniyor. Tüm protesto gösterilerini karakterize eden öğeler, geniş bir çeşitlilik gösteriyor. Seattle'da, Millau'da, Seul ve Nice işçi sınıfının gösterilere örgütlü katılımı yüksek bir düzeydeydi. Dünya Sosyal Forumu ve diğer sosyal forumlar süreçlerinde, en önemlisi tüm savaş karşıtı eylemlerde örgütlü işçi sınıfı hareketin en önemli gücü. Sadece kitlesellik açısından değil, kapitalist toplumda tuttuğu konum, sisteme karşı kolektif direniş yeteneğini işçi sınıfına doğal olarak kazandırdığından, uzun bir yenilgi döneminin ardından sahneye çıkan anti kapitalist hareketin kapitalist sisteme karşı kolektif direniş gücünü yeniden edinmesinde en önemli etkenlerin başında örgütlü işçi sınıfının varlığı geliyor. Sol, işçi sınıfına ve onun örgütlü ve birleştirici gücüne dayanmadan yeni bir umut hareketi olamaz.

Hareketin aktivistleri, kendilerine gururla anti kapitalist adını veriyorlar. Kapitalizmi öldürmek isteyen bu hareket içinde kapitalist sistemi bilimsel olarak sadece sosyalistler açıklayabiliyor. Sosyalist anti kapitalizm, sola, sağlam bir temel üzerinde yenilenme, hareketle bütünleşme, hareketi inşa etme ve kapitalizme karşı değişimin ve umudun örgütlü ifadesi olabileceğini kazandıracaktır.

GDO'lu ürünler yasalaşüyor

Çokuluslu şirketlerin gözü soframızda

Çağla OFLAS
F. Levent SENSEVER

26 Ocak, çarşamba günü GDO'ya Hayır Platformu'nun düzenlediği basın toplantısında, Hükümet tarafından hazırlanmış olan "Ulusal Biyogüvenlik Yasa Tasarısı" eleştirildi. Hükümetin hazırlanmış olduğu, biyo-çeşitlilik, gıdaların güvenliği ve sağlık gibi son derece hassas sorunları kapsayan yasa tasarısında, halkın yararı değil, ithalatçı ve üretici sermaye şirketlerinin çıkarının ön plana alındığı görülmüyor. Tasarının hazırlanma safhasında, dünyanın en büyük genetik olarak oynanmış ürünler (GDO) üreticisi Monsanto'nun temsilcilerinin de rol oynadığı anlaşılıyor. Tarım Bakanlığı tarafından 5 Ocak'ta Ankara'da düzenlenen ve yasa tasarısının tartışıldığı açık bir toplantıya, Monsanto temsilcisi de davet edilmiş olmasına karşın, GDO'ya Hayır Platformu ve tüketici örgütleri çağırılmadı. Bu durum, hükümetin halkın değil, sermaye şirketlerinin hizmetinde olduğu kanısını güçlendiriyor.

GDO'ya hayır

Henüz GDO'lu ürünlere yönelik yeterli yasal bir düzenleme olmamasına karşın, uygulamalar bu ürünlerin dışılmasını ve piyasaya sürülmesini engelliyor. Buna rağmen Türkiye'ye 1996 yılından bu yana denetim dışı GDO'lu gıdaların girdiği biliniyor. Çok sayıda bilim insanının bu ürünlerin kullanımının insan sağlığı için son derece riskler taşıdığını belirtmesine karşın, Hükümet bu gerçeklere gözünü kapatıyor. Yeni yasa tasarısı GDO'lu ürünlerin alımını, üretimini ve satılmasını yasalaştırıyor.

GDO üreticisi şirketler bir çok ideolojik argümanla bu ürünlerin insanlık için yararlı olduğu propagandasını yayıyor. GDO'lu ürünlerin "açlığa çare olduğu" argümanı, çokuluslu tekellerin bu ürünleri yaygın-

laştırmak için kullandığı en önemli iddialardan biri. Birleşmiş Milletler Tarım ve Gıda Örgütü (FAO) bile, açlığın nedeninin yetersiz tarım alanı veya yetersiz üretim olmadığını açıklamıştır. Sorun paylaşım sorunudur. Dolayısıyla GDO'lu ürünlerin, yaşamın yapıtaşlarını patentleyen çokuluslu şirketlerin kârlarını artırmaktan başka toplumsal bir yararı yok. Binlerce yıldır sürdürülen organik tarım yöntemlerinin tersine, GDO'lu tarım ürünleri, üreticileri tümüyle bir kaç şirkete bağımlı kılarken, insan sağlığını da tehdit etmektedir.

Tehdit hızla büyüyor

GDO'lu ürünler hızla yayılıyor. Günümüzde dünya üzerinde gerçekleşen soya ekim alanlarının %56'sı, pamuk alanlarının %28'i ve mısır alanlarının %14'ünde üzerinde genetik olarak oynanmış ürünler ekilmektedir. 2003 yılında dünyada toplam 7 milyon çiftçi GDO'lu ürünler ekerken, 2004 yılında bu sayı 8 milyonun üzerine çıktı. Bu çiftçilerin %90'ı ise gelişmekte olan yoksul ülkelerde bulunuyor.

GDO'lu ürünlere karşı mücadelenin bir çok boyutu var. Bu konudaki mücadeleyi çokuluslu şirketlerin hakimiyetine karşı verilen anti-kapitalist mücadeleye bağlamak gerekiyor. Ancak, GDO'ya Hayır Platformu'nun yürüttüğü türden daha somut, teşhir etme, bilinçlendirme, yasa düzenleyici ve uygulayıcıları üzerinde baskı kurma gibi faaliyetler de son derece önemli. Bu çabalar desteklenmeli ve güçlenmesi için çaba harcanmalı.

Çokuluslu şirketlerin hakimiyeti kaçınılmaz değil. Daha önce AIDS aşısının patent haklarına karşı Güney Afrika'da verilen mücadelede olduğu gibi, çokuluslu şirketleri dize getirebiliriz. Bunun için kararlı bir şekilde mücadele etmek ve küresel mücadelenin bir parçası olmak gerekiyor.

GDO ve patentler

GDO'lar sadece gıdaların yapısıyla oynanma değil, aynı zamanda bir hakim olma tekniğidir. Patent hakkı ise bu hakimiyeti sağlayan en önemli araçtır. Günümüzde GDO'lar özellikle tekniği ön plana çıkarılarak, hem teknik hem de ürün olarak patent kapsamında korunabiliyor. Genetik yapısı değiştirilen ürünler patentleniyor. Çünkü bu çalışmalarını

yapan şirketlerin temel kazancı, patent bedeli tahsil etme üstüne kurulu. Örneğin sadece mikroorganizma bile patent kapsamında şirketin sahip olduğu bir ürün olabilmektedir. Oysa aynı mikroorganizma doğada milyonlarca yıldır kimsenin malı olmadan yaşıyor.

Gen, bulunması ve tanımlanması çok zor olduğu ve büyük yatırımlar ge-

rektirdiği için, genler konusunda araştırma yapıp, bunlar üzerinde oynayarak, patent almayı ancak büyük çokuluslu şirketler başarabiliyor. Avrupa Patent Sözleşmesine göre bir genin işlevini ortaya çıkarıp, bunu ispatlamak koşuluyla patent hakkı tanınıyor. Oysa normal olarak patent sadece yenilik özelliği taşıyan ve sanayide uygulanabilirliği olan bu-

luşları korumak için veriliyor. Doğada bulunan genler için verilen patent hakkı, biyolojik zenginliklerde tüm insanlığın ortak kullanım hakkını ortadan kaldırmakta ve bu nedenle meşru değildir. Bunun adı biyolojik korsanlık.

Öte yandan tarımsal üretimin en temel ve en eski yöntemlerinden olan, kendi ürününden gelecek yıl için tohumluk ayırma geleneği ve hakkı da, patent kısıtlaması nedeniyle ortadan kaldırılmaktadır. Zengin gen kaynaklarına sahip yoksul ülkelerin sahip oldukları kaynaklar üzerindeki patent hakları yavaş yavaş sanayileşmiş bir kaç ülkenin ve bir kaç çokuluslu şirketin elinde toplanmaktadır.

Ticaretin serbestleştirilmesi AB'ye üyelik ile birlikte bir sorunluluk olacak. Yani ticarete konu olan biyoteknoloji ürünleri de "serbest ticaret" gereği Türkiye'ye yasal olarak girebilecek.

Ulusal Biyogüvenlik Yasası'na yöneltilen eleştiriler:

GDO'ya Hayır Platformu'nun hazırlanan Ulusal Biyogüvenlik Yasa Tasarısı'nı eleştirdikleri noktalardan bazıları şunlardır:

- Yasa tasarısının 'izleme' başlıklı tanımında yapılan düzenleme, son taslak metninde çıkarılmıştır. Bunun GDO'lu ürünlerin izlenmesine imkân vereceğini düşünerek, yeniden yasa metnine konulması gerekmektedir.
- İz sürebilirlik açısından, çevreye

bırakılan (ekilip dikilen) veya piyasaya sürülen GDO'lu ürünün ilk ithalatçısı ile yurtiçindeki ilk üreticisine kadar her aşamada geriye dönük takibinin belirlenmesi, tanımlanması gerekmektedir.

- Tasarıya "geleneksel ürünlerin üretilmesi veya tüketicinin seçme özgürlüğünün ortadan kaldırılmaması" ifadesi eklenmelidir.

- Yasa halkın bilgilendirilmesi ve katılımı yapılmadan çıkarılmak istenmektedir. Bu hem uluslararası hem de ulusal yasalara aykırıdır.

- Yasalar' başlığı altında düzenlenen tasarının 11. maddesinin b bendinde bahsi geçen 'küçük çocuk' kavramı ile kastedilen yaş grubu tasarıda tanımlanmamıştır.

Biyolojik "zenginlik"

Aktarılmış genler doğal bitki türlerine atlayarak, buldukları çevredeki doğal türlerde genetik çeşitliliğin kaybına neden olmaktadır. Böylece yabani türlerin doğal yapılarında sağmalara neden olup, ekosistemdeki tür dağılımını ve dengeleri bozmaktadır.

Türkiye'de GDO konusunda en fazla dikkat edilmesi gereken konulardan biri bu. Türkiye, biyolojik çeşitlilik ve tür sayısı bakımından zengin bir ülke.

Türkiye'de bulunan 11 bin bitki türünden 2 bin kadarı, başka hiçbir yerde bulunmayan endemik tür. Bitki ve hayvan türleri açısından sahip olunan zenginlik, aynı yeraltı kaynakları ya da tarihi kültür gibi insanlığın en önemli zenginliklerini oluşturmaktadır.

Modern tarımda kullanılan ve birbirlerinin genetik yünden kopyası olan çeşitler, geniş alanlarda tek tip olarak yetiştiriliyor. Bu yetiştirme yöntemi, yani "monokültür", çeşitli ekonomik avantajlar sağlamasına rağmen, biyolojik ve ekolojik açıdan bir dizi önemli soruna da yol açıyor.

Örneğin, monokültürdeki tek tip bireyler hastalıklardan da aynı derece etkileniyor. Ortaya çıkan bir hastalık tüm türü etkileyecek şekilde hızla yayılabiliyor.

Monokültür yayıldıkça yediğimiz ürünlerden aldığımız besin ve damak tadı da tek tipleşiyor. Modern tarım yöntemlerinin yol açtığı etkiler yüzünden zaten yeteri kadar azalmış olan çeşitlilik, bu kez de GDO'nun tehditi altında giriyor. Çünkü GDO'ların aktarılmış genleri, çevresinde bulunan ve geleneksel yöntemlerle üretilen diğer ürünlere de denetim dışı bir şekilde geçebiliyor.

Anırlar ve rüzgar, GDO'lu polenleri alıp, komşunun geleneksel ekiminin üzerinde bırakıyor. GDO karşıtlarının "Frankeshtayn gıda" olarak nitelendirdiği, kolera bakterisinin genini taşıyan yonca, tavuk geni taşıyan patates, akrep geni taşıyan pamuk, balık genli domates gibi gıdaların doğal çeşitliliğe verdikleri zarar, yeni "Frankeshtaynlar" ortaya çıkarırken, özellikle alerjik vakalarda büyük sıçrama yaşıyor.

Kaynak:
GDO'ya Hayır Platformu açıklaması

KESK yazısı okunur mu?

Cem HİRE

Michael Albert, "Değişimin Yolu" adındaki küçük ama önemli kitabında, kitle hareketlerinin ulaşabileceği bir noktaya dikkat çeker. Örneğinde bir dağcı ekibi tırmanışa geçer. Daha iyi bir uzmanlık geliştirebilmiş olanlar hızlanırlar, ara açılmaya başlar. Geridekiler bir süre daha onları izleyebilir, fakat daha sonra bu da artık mümkün olmaz. "Hızlı" tırmanıcıların da geriye dönüp, ekibin geri kalanına yardım etme şansları fizik olarak ortadan kalkmıştır, geridekilere sadece izlemek düşer. Daha yükseklerin tercihini kendini yenilgiye uğratan bir doğası vardır. KESK'in içinde olduğu durumu, Albert'in örneğine benzeterek ve bunun nedenlerini araştırmaya çalışarak devam edeceğiz.

1 Aralık ve sonrası

KESK'in 11 Kasım 2000 Ankara büyük yürüyüşünde net bir şekilde ortaya çıkan IMF programına ve o programı uygulayan koalisyona karşı öfke, 1 Aralık'ta doruğa ulaşmış ve genel grev sendika yöneticilerinin bile ummadığı bir katılımı gerçekleştirmişti. Bu grev, çözülme eğilimi taşıyan egemen sınıfı ve onun yanında sendika bürokrasilerini de ürkütmişti. Tüm gelişmeler, somut ve basit bir program etrafında birleştirilebilen bir işçi sınıfının ulaşabileceği gücü kanıtlar nitelikteydi. Keza 1 Aralık genel grevi, EP programı etrafında hayat bulmuştu. Eleştirilebilecek yanları olsa da, ki her programın vardır, bu program, somut bir şekilde neo-liberal uygulamalara karşı çıkıyor, demokratikleşmeyi savunuyor, kamusalı savunun alternatif bir zemin oluşturuyordu. Grev sonrası EP üzerindeki baskı arttı. Hareketin bazı bileşenlerinde geri çekilme eğilimi başladı. KESK EP içindeki en hareketli unsurdu. Bunu kendi içinde EP'na burun kıvrıyan ya da açıkça dışlayan pek çok sol eğilime rağmen gerçekleştirmişti. Greve katılım ve pratik önderlik konularında da öne çıkan KESK olmuştu.

KESK'te tutucu "sol" kafalar

Ancak KESK önderliği bu somut durumun çok da farkında değildi. İşyerlerinden 1 Aralık grevine

katılım raporları şubelere gelmeye başladığında daha da açıkça kavranabi-lecek bir gerçeklik vardı. Birçok işyerinde neredey-se KESK'li çalışanlar ka-dar herhangi bir sendika-ya üye olmayan çalışanlar da greve katılmıştı! Onların somut talebi IMF'nin kovulmasıydı ve koalisyonun da çekip gitmesiydi.

1 Aralık'tan hemen sonra KESK'te kongre süreci başladı. Kongreler emekçilerin, sendikaların sorunlarının tartışıldığı, gelecek mücadele prgramlarının oluşturulduğu yerler olmadı. KESK kongresi, kongredeki birkaç grup, milyonlarca emekçinin sorunlarına sırtını döndü. Kongre sonrasında KESK 19 Şubat'ta kabaran IMF karşıtı eylemleri örgütledi. İki ay önce bir milyon insanın katıldığı bir genel grevin gücünü arkasına alıp, bunu yapmadı. Çünkü sınıf mücadelesini kavramış değiller. İki sınıfın bir parçası, üstelik önemli bir parçası olduklarını kavrayabilmiş değiller. Kapitalizmin seyirini, onun birikim ihtiyaçları sonucu ortaya çıkan yeni sınıf şekillenmesini kavrayabilmiş değiller. Ezilenlerin kürsüsü olma olanağını tepti. Toparlanması için egemen sınıfa tepside bir fırsat sundu. 26 Haziran'a kadar hiçbir varlık gösteremedi. 26 Haziran

2001, sahte sendikanın KESK'e kabul ettirildiği gündü. O gün, birkaç şehrin sokaklarında, her birinde sadece birkaç yüz sendika üyesi vardı...

Seçimler, AKP ve KESK

3 Kasım 2002'de gerçekleşen seçimlerden AKP zaferle çıktı. Güçlü AKP hükümeti kaşla-göz (AB ABD) arasında IMF programını uygulamaya devam etti. Bu dönemde KESK umulmadık bir performans gösterdi. Geçmiş dönemin tozunu üzerinden atmış olacak ki, egemen bürokrasi ile AKP'nin her karşılaşmasında, ataklıkla bürokrasiden yana tutum aldı. Lâiklik tartışmalarını, ileri bir boyuta taşıyarak, ge-nel başkanının ağızından İslam'ın bin yıllık gerici bir ideoloji olduğunu iddia etti. 10 bin öğrencinin özel okullarda okutulması projesine karşı örneğin, fetullahçılara imkân sağlanıyor denilerek itiraz edildi, işin özelleştirme yanı aralanarak. Her fırsatta, "Şu mahkemeye veririm sizi haa!", "Cumhurbaşkanına da şikayet ederim" çapsizliğinde, sınıf mücadelesinin gerçek araçlarıyla alakasız yöntemler benimsendi ve giderek üyeler tarafından sendikalar, hukuksal birer kurummuş gibi algılan-

maya başlandı.

Başka yerden başlamak

Şimdi, açığı "biraz" oynatıp, aynı tarihsel arka planda yaşanan başka bir dizi olaya bakalım.

Türkiye'deki 1 Aralık 2000 genel greviden yaklaşık bir yıl önce, serbest dünyanın bağrında bir şeyler olmaktadır. ABD'nin Seattle kentinde, bir hareket, üstelik "tutucu sol kafanın" hiç mi hiç beklemeyeceği bir şekilde boy veriyor ve DTÖ zirve-sini, katılan hükümetlerin temsilcilerine dar ediyordu. Önemli gazeteler, bu hareketin ABD'nin karşı-sındaki tek süper güç olduğunu yazdı. Hareket kısa süre içinde ABD'nin savaşına karşı mevzilendi. Dünya tarihinin belki de en büyük gösterilerini gerçekleştirdi. Dünyanın dört bir yanında Sosyal Forumlar örgütledi. İşte KESK asıl olarak bunu göremedi, görmek zorunda kaldığında da anlayamadı. Hareketin birkaç uluslararası toplantısına katılmayı, hareketin parçası olmak sandı. Dolası-yısıyla, antikapitalist hareket sürekli yeni mevziler kazanırken, KESK sürekli mevzi kaybetti. Hareketin sahip olduğu olumlu özellikleri ("şirketleşen demokrasiyi" teşhir, enternasyonalizm, çok renklilik, daya-

nışma ve farklılıklara saygı, radikalizm ve kazanma arzusu) kavrayamadı.

Genel kurul gündemi ne olmalıdır?

1. Öncelikli gündem büyüme olmalıdır. KESK hedef kitlesinin çeyreğini bile örgütleyebilmiş değildir. Üstelik varolan üyeler arasında güvensizlik artmaktadır. Peki hızı artırmak ve bağlı olarak büyüme nasıl olur? Yeni hedefler belirlenmelidir. Bunu yaparken kesinlikle küreselleşme karşıtı aktivizme bakmak ve ondan esinlenmek gerekir. Yukarıda değindiğimiz gibi hareket, IMF, DTÖ, Dünya Bankası ve küresel şirketlerin teşhiri üzerinden hızlanıyor.

Hatırlarsak, 1 Aralık ve sonrasındaki birkaç aylık büyük mücadelenin ana sloganı "IMF uşağı hükümet istifa!" olmuştu. 2. Savaş bütün yanlarıyla teşhir edilmelidir. Savaşın nedenleri, ABD'nin hegemonya mücadelesi, buna karşı direnişin kamu emekçilerinin çıkarlarıyla olan ilişkisi net bir şekilde ortaya konmalıdır. Irak direnişi ile somut bağlar kurulmalı, her anlamda desteklenmeli ve hükümetin ve Türk şirketlerinin Irak'la ilgili ticari ve siyasi tüm atraksiyonları

teşhir edilmelidir.

3. Dünya yoksullarının deneyimleri emekçilere aktarılmalıdır. Tüm dünya yoksullarının, kapitalizme alternatif arayanların yeni deneyimleri üyelerle paylaşılmalıdır. Dünya Sosyal Forumu ve ilkeleri, bileşenleri üyelerle tanıtılmalıdır. Uluslar arası dayanışmanın somut anlamı buradadır.

4. Emek Platformu aşağıdan yukarıya inşa edilmelidir. KESK deneyimlerinden ders çıkararak, EP'nu yerlerden, ilçelerden ve illerden başlayarak mücadele birliği hedefiyle inşa etmelidir. Uluslar arası sendikal harekete "buradan doğru" müdahale etmelidir. Bunun için basit bir "program" yeterli olacaktır.

5. Üyelerin üyelik amaçları hatırlanmalıdır! Sınıf mücadelesi işyerlerinde olan mücadelelerin toplamıyla biçimlenir. Öyleyse işyerlerinin öncelikleri, özgül sorunları ve bunlara dönük çözüm arayışları başlangıç noktamız olmalıdır.

6. Üyelere inisiyatif alanları açılmalıdır. Üyelerimize yaşadıkları yerlerde yapabilecekleri, hayata geçirebilecekleri, eğilimlerine uygun, destekleyeceğimiz öneriler götürülmelidir. O nedenle acilen mümkün olan her yerde şube lokalleri açılması gerekir ve bunu gerçekleştirebilecek pek çok sendika şubesi mevcuttur. Bunu engelleme eğilimi, korkutucu bir bürokratik eğilimdir ki, bu eğilimle amansız bir mücadele yürütülmelidir.

7. Seçim karikatürü silinmelidir! Tüm üyelerin katılabileceği demokratik bir seçim düzeni getirilmelidir. Bir an önce tüm üyelerin oy kullandığı ve oransal temsil ilkesine dayanan alternatif bir seçim düzenine geçilmelidir. Ancak bu sayede her aday sendikal politikası üzerinden oy isteyebilecektir.

KESK üyeleri böyle yönetilmeyi hak etmemektedir. Sıkışıkça "Ne yapalım, taban duyarsız!" diyenler, unutmamalıdır ki, işçi sınıfı devrimcisi ya da halkın öncüsü olma iddiasındadırlar ve gelip dayandıkları, aslında tosladıkları duvar da burasıdır: Geniş emekçi kitleleri ve onların yaşamsal talepleri! KESK, tutucu "sol" kafalara emanet edilemeyecek kadar değerlidir. Ve bir emek örgütü için oldukça ironiktir ama şu söylenmelidir: Açılınsın kapılar emekçilere! Çözüm burada, bu yanda, yani ellerimizdedir.

Ekmek, barış, iktidar

F. ALOĞLU

Birinci Dünya Savaşı henüz sürüyordu. Rus İmparatorluğu ağır yaralar almıştı. Cephe işler kötüydü.

Cephe gerisi ise daha da kötüydü. İşçiler savaşa asker olarak gitmek istemiyorlardı. Kimse savaşa inanmıyordu. Açlık vardı. Ekmek bulmak zordu.

Ağırlaşan koşullara karşı işçiler büyük bir hareketlilik içindeydi. 1916 yılı boyunca 1410 greve 1 milyon işçi katılmıştı. 243'ye politik grev olmuştu.

1917 yılı daha büyük bir grev hareketi ile başladı.

13 Şubat günü 500 bin emekçi bir gösteri yürüyüşü yaptı. 18 Şubat'ta Putilov fabrikasının 50 bin işçisi greve çıktı. Bu arada ekmek karneye bağlandı. Petersburg'un her yerinde ekmek ayaklanmaları başladı.

Rus takviminin farklılığından dolayı 8 Mart kadınlar günü Rus Takviminde 23 Şubat'tı. O gün 50 fabrikadan 87 bin kadın işçi greve çıktı. Onlara Putilov'un 50 bin grevci işçisi de katıldı.

Ertesi günü gösteriler daha da yayıldı, grevler çoğaldı.

25 Şubat günü askeri birliklerde isyanlar çıktı. Askerler işçilere ateş açmayı reddettiler kendi subaylarını vurmaya ve silahları ile birlikte işçilerin yanına geçmeye başladılar.

Kadınların eyleminden 5 gün sonra 28 Şubat'ta Rus Çarlığı devrildi.

Dönemin en kanlı diktatörlüğü 5 günlük bir işçi eylemi ile yıkılıp gitmişti.

Şubat Devrimi'nde Bolşevikler

1917 Şubat'ında Putilov fabrikasında 150 Bolşevik, Petersburg'un en yoğun sanayi bölgesinde ise 500 Bolşevik vardı.

Bu sayısal küçüklüklerine rağmen Bolşevikler bütün işçi eylemlerinde çok önemli bir rol oynadılar.

Ancak hiç bir işçi eylemi Bolşeviklerin kararı ile başlamadı.

Tam tersine, kadın işçiler Bölge Komitesi'ne eylem yapacaklarını söylediklerinde Parti Komitesi bu eylem kararına karşı çıktı.

Aynı şekilde 27 Şubat'ta neredeyse bütün Petersburg işçileri greve çıkmışken Parti Komitesi henüz genel grev çağrısı yapıp yapmamayı tartışıyordu.

Şubat devrimi çok net bir biçimde büyük kitle eylemlerinin önceden planlana-

mayacağını, bir partinin çağrısı ile başlamayacağını gösteriyordu.

Sovyetlerin kuruluşu

Şubat ayının o 5 gününde işçilerin temel sloganları "ekmek, barış ve iktidar"dı.

İşçiler 24 Şubat'ta sovyet seçimlerine başladılar.

Sovyet, Rusça grev komitesi demektir. İşyeri grev komiteleri (sovyetleri) daha sonra Petersburg Sovyeti olarak birleşti.

Başlangıçta 1500-1600 delegeden sadece 40'ı Bolşevik'ti. Böylece Sovyet yönetimi işçi sınıfının iki reformist partisinin, Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin eline geçti.

Öte yandan Sovyet'teki Bolşevik delegeler henüz 1905'in fikirlerini savunuyorlar, sokakta işçiler

"bütün iktidar sovyetlere" diye slogan atarken Bolşevikler "gizli ve doğrudan oya dayalı" Anayasal Meclis öneriyorlardı. Partinin aralarında Stalin'in de bulunduğu merkezi demokratik devrimi savunuyordu.

Bolşevikler işçilerden yana

5 Mart günü Sovyet yürütmesi, yani reformistler grevlerin bitmesi çağrısını yaptılar. Reformistler artık yeniden "düzenin" sağlanmasını istiyorlardı.

Bolşevikler buna karşı çıktılar. Çünkü işçi yığınları greve devam etmek istiyorlardı. Henüz talepleri karşılanmamıştı.

Bundan sonraki bütün süreç boyunca Bolşevikler

koşulsuz işçi yığınların taleplerini savundular.

Sovyetler nasıl çalışıyordu?

Her fabrikanın bir sovyeti vardı. Bütün işçiler sovyet toplantısına katılıyordu. Bölge sovyeti için seçilen delegeler sovyet toplantılarında istendiği an değiştirilebiliyordu.

Bütün sovyet toplantıları yoğun tartışmalara sahne oluyordu. Her olay, her gelişme işçiler tarafından tartışılıyordu.

İşçi sovyetlerinin yanı sıra askerlerin ve köylülerin de sovyetleri vardı.

Bolşevikler Sovyet toplantılarında giderek etkinlik sağlıyorlardı. Ekim ayına yaklaştığında artık Bolşevik Partisi sovyetlerde ki en büyük

grup olmuştu.

Sovyetlerin yanı sıra sayısız işçi örgütlenmesi vardı. Şubat Devrimi'ne kadar yasak olan sendikalar devrimden sonra yayılmamaya ve güçlenmeye başladı.

Sovyetlerin ve sendikaların yanı sıra fabrika konseyleri vardı.

Bunların yanı sıra hayatın her alanında işçiler örgütleniyorlardı. Konut sorunu için, işe sorunu için vs komiteler kuruluyor, bu komiteler merkezileşiyordu. İşçiler hayatın her alanında duruma el koyuyorlardı.

Reformistler ise geçici Hükümet ile seçimlere gitmek ve bir parlamento kurmak istiyorlardı.

Oysa Sovyetler ve onun yanı sıra sayısız işçi örgütlenmesi çok daha

demokratikti.

Sovyetler bütün çalışanları kapsıyordu. Seçilenler geri çağrılabilirdi. Hiç bir görevli ortalama işçi ücretinden fazlasını alamıyordu.

Kısacası Sovyetler işçi sınıfı için doğrudan demokrasi demektir.

Çoğunluğu kazanmak

1917 Şubat Devrimi ile bütün iktidarın Sovyetlerin eline geçtiği 1917 Ekim ayına kadar geçen sürede Bolşevikler işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için çalıştılar. Hiçbir zaman devrimi ve devrimci eylemi örgütün işi olarak görmediler, yığınları, işçileri harekete geçirmeye çalıştılar.

"Bolşevikler bıkmadan ve inatla çalışıyorlardı. Her gün, aralıksız, fabrika kürsülerinde, yığınlar arasındaydılar. Her Allah'ın günü, küçük büyük onlarca toplantıda konuşuyorlardı. Yığınlar için onlar kendi insanları olmuştular."

Savaşın devrimine

Savaş ve özellikle savaşta yenilgi egeben sınıflar için yönetme krizi oluşturabilmekte. Yani devrimci bir durum ortaya çıkabiliyor.

1917 Şubat Devrimi'nden öğrenilecek ilk ders bu. savaşın faturasını ödemek istemeyen Petersburg işçileri giderek yükselen bir mücadelenin sonunda "ekmek, barış ve iktidar" diyerek ayaklandılar.

İkinci önemli ders ayaklanan işçilerin Türkiye sonunda yaygın olan inancın tersine bir partinin işareti ile harekete geçmedikleri. Ancak işçilerin bu hareketinin başarısı için işçi sınıfının tüm taleplerine sahip çıkan, savunan ve işçilere genel çıkarlarını gösteren bir devrimci partinin gerekliliği. Bu da üçüncü önemli ders.

Dördüncü ders, sovyetlerin insanlığın bugüne kadar geliştirdiği en demokratik yönetim olduğu. 1917 Şubat - Ekim devrimleri arasında geçen dönem sovyet mekanizmasının ne denli canlı bir demokratik ortam olduğunu gösteriyor.

Son olarak ise Şubat ve ardından Ekim Devrimleri işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eyleminin eseri olduğunu anlatıyorlar. Aynı şekilde Şubat Devrimi henüz sürerken kurulmaya başlayan sovyetler ve sayısız diğer kitle işçi örgütü ise sosyalizmin işçi sınıfının kendisini devlet olarak örgütlemesi olduğunu gösteriyor.

Devrimin objektif ve subjektif koşulları

"Marksistler için devrimci bir durum olmadan devrimin olabilmesi tartışılmaz, daha da öteye, her devrimci durum bir devrimci yol açmaz. genel olarak konuşacak olursak, devrimci durumun özellikleri nelerdir? Aşağıdaki üç önemli özelliği belirtirsek kesinlikle yanılmış olmayız. (1) Egemen sınıflar için bir değişiklik yapmadan egemenliklerini sürdürmeleri mümkün olmadığı zaman; "üstteki sınıflar" arasında şu veya bu biçimde bir kriz olduğu zaman; bu kriz egemen sınıfın politikalarında ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve kırgınlıklarının ortaya çıkmasını sağlayacak bir yara açtığı zaman. Bir devrimin ola-

bilmesi için" alttaki sınıfların" eski biçimde yaşamak "istememeleri" yetmez, "üstteki sınıflarında" eski biçimde "yaşayamaz duruma" gelmeleri gerekir: (2) Ezilen sınıfların çektikleri ve gereksinimleri her zamankinden daha şiddetle büyüdüğü zaman; (3) Yukarıdaki nedenlerin bir sonucu olarak "barış döneminde" soyulmalarına sessizce katlanan ama ortal karıştırdığında hem krizin yarattığı koşullar hem de bizzat "üstteki sınıflarca" bağımsız tarihsel bir eyleme sürüklenmeleriyle, yığınların faaliyetinde önemli bir yükseliş olduğu zaman.

"Genel bir kural olarak, yalnızca, tek

tek grupların ve partilerin değil, tek tek sınıfların iradesin den de bağımsız olarak bu objektif değişimler olmadan devrim mümkün değildir. Bu objektif değişimlerin tümüne birden devrim durumu denir. (...) her devrimci durum bir devrimin doğmasına neden olmaz; devrim yukarıda belirtilen objektif değişimlerin subjektif değişimle yani, devrimci sınıfın kriz döneminde dahi zorlanmadan yıkılmayan eski hükümeti yıkacak kadar güçlü devrimci tığın eylemlerine başlayabilme yeteneği ile birlikte mümkündür."

Lenin, Bütün Eserler, Cilt 21, sayfa: 213-214

AB Anayasası neden anti-demokratiktir?

F. Levent ŞENSEVER

AB, yeni Anayasa kabul edilene kadar, üye ülkeler arasında yapılan anlaşmalar üzerinden kurulmuş ve var olmuştu. Yeni anayasa AB'nin yeniden kurulması ve eski tüm anlaşmaların yürürlükten kalkması anlamına geliyor ve medeni hukuk, adli uygulamalar, Europol (Avrupa polisi), enerji ve kültür gibi 30'a yakın başlık altında ulusal denetimin yerine, Topluluk denetimini getiriyor. Türkiye yeni Anayasa'yı "gözlemci" sıfatıyla imzaladı. AB üyesi bir çok ülke Anayasa'nın onaylanmasını halkoylamasına götürürken, Türkiye'yi de bağlayacak olan Anayasa'nın bırakın tartışılması, adı bile anılmıyor. İşte AB Anayasası'nın anti-demokratik karakteri:

Süper güç

Belge her ne kadar "Anayasa" olarak tanımlansa da, aslında bir anayasadan çok, üye devletler arasında yapılmış uluslararası bir çerçeve anlaşması, özelleştirmeleri ve sosyal kesintileri yasalaştıran, piyasa ekonomisini ve rekabetçiliği Topluluğun resmi ekonomi-politikası haline getiren, militarizmi tanımlayan politik yeni liberal bir program niteliğinde. Yeni Anayasa ile birlikte AB, üye ülkelerin üzerinde, onlardan bağımsız uluslararası bir aktör haline geliyor. Böylece bir AB süper-devleti oluşturulması yönünde önemli adım atılmış oldu.

Seçimle değil, atamayla

Dünyanın ilk anayasası, işgalci güç İngiliz emperyalistlerini kovan ve federal bir devlet olarak bir araya gelen Amerikan

ulusu adına yazıldı. Bu anayasa, emperyalizme karşı verilen mücadelenin izlerini taşıdığı için oldukça liberaldir. Her şeyden önce yönetilenlerin, yönetenleri denetimi önemli bir unsur olarak bu Anayasa'da yer almaktadır. Oysa AB Anayasası bu bakımdan son derece anti-demokratik. Üye ülkeler, atanmış bürokratik elitlerin denetiminde olan Avrupa Komisyonu, Avrupa Konseyi ve Adalet Divanı gibi ulus-üstü komitelerine bağımlı kılınıyor. Bu elitler seçimle değil, atanarak görev yapmaktadır ve bu nedenle seçmen vatandaşların denetimi dışındadır. Ortak Tarım Politikası (OTP) gibi sayısız düzenleme gücü daha çok merkez Brüksel bürokrasisinin elinde toplanıyor.

Militarist

AB Anayasası ile birlikte üye ülkeler askeri güçlerini genişletmek zorunda bırakılıyor. Anayasa'nın I-40. maddesi "Üye devletler, aşamalı olarak kendi askeri

güçlerini geliştirmeyi üstlenirler" diyor. Aynı maddede "Üye devletler, ...sivil ve askeri yeteneklerini Birlik'in hizmetine sunarlar" ifadesi yer alıyor. Böylece, Balkanlar'da olduğu gibi, alınan ortak bir savaş kararına Türkiye'nin de katılması zorunlu hale gelecektir. Bu madde aynı zamanda NATO üyesi olmayan AB üyelerini de, NATO ile örtüşen militarist politikalara bağımlı kılmaktadır. Bu türden yaptırımlar dünyanın hiçbir anayasasında yer almaz. AB Anayasası, üye devletlerin savunma bütçelerine daha fazla para ayırmalarını zorunlu hale getirmektedir. Ayrıca bir Avrupa ordusu ve ortak militarist bir mekanizma kurulmakta, AB'nin kapsadığı toprakların çok ötesine, Brüksel'den 4.000 km ötesine kadar bir alanda askeri müdahaleleri "ortak güvenlik politikası" haline getirmektedir. Anayasa'da genellikle ilgili bölümler, savaş, her ne olursa olsun kaçınılması gereken bir seçenek olmaktan çıkarak, siyasi bir enstrüman haline getirmektedir.

Yeni liberal süper devlet

AB Anayasası, Topluluk ekonomi-politikası olarak yeni liberal modeli dayatmaktadır. Topluluğun, Anayasa'nın I-3. maddesinde, "Birlik Amaçları" başlığı altında, "... rekabet gücü yüksek bir sosyal piyasa ekonomisi"ne sahip olacağı ifade edilmektedir. Böylece serbest piyasa ve rekabet AB'nin ekonomisinin temelini oluşturması söz konusudur. Anayasa'nın

Yeni Anayasa ile birlikte AB, üye ülkelerin üzerinde, onlardan bağımsız uluslararası bir aktör haline geliyor

Vatandaş temsil edilmiyor

Yasalar, AB Komisyonu'nun önerisi üzerine Bakanlar Konseyi tarafından hazırlanmaktadır ve bu süreç gizli oturumlarla gerçekleştirilmektedir. AB'nin vatandaşların oylarıyla oluşturulan seçilmiş tek organı olan Avrupa Parlamentosu'nun üyeleri, ne yasa tasarısı hazırlama ne de yasama yetkisine sahip. Hatta vergiler hakkında veya bütçenin hazırlanmasında dahi yetkili değildir. Ancak bütçenin onaylanmasını geciktirebilir. Parlamentosunun en önemli yetkisi, Komisyon ve Bakanlar Konseyi'nin hazırladığı yasaları veto etmek veya değiştirmektir. Bunu da ancak salt çoğunluk oyuyla gerçekleştirebilir. Bu durumda dahi, yapılan öneriler Komisyon ve Bakanlar Konseyi tarafından onaylanırsa olması gerekmektedir. Bu haliyle Avrupa Parlamentosu'nun asli işlevi, lobi faaliyetleri yapan çokuluslu şirketlerin temsilcileri gibi, AB yasama süreçlerini etkilemekten öteye gidemez.

Bu durumda yasa tasarısı hazırlama yetkisine sahip olan AB Komisyonu, kelimenin tam anlamıyla gerçek bir bürokrasi olup, aslında atamayla gelen bir hükümet gibi yetkilerle donatılmıştır. AB sistemini yönetmekte, önemli bir bütçeyi denetlemekte, ulusal hükümetler seçimle değişirken, Komisyon üyesi bürokratlar işlerine devam etmektedir.

"Ekonomi ve Para Politikası" bölümünde şöyle denilmektedir: "Birlik içindeki genel ekonomi politikalarını serbest rekabeti içeren bir açık pazar ekonomisi ilkesine göre desteklenmesi olacak şekilde, söz konusu faaliyetler tek para birimi olan Euro'yu ve tek para politikası ve kur oranı politikası yürütülmesini içerir." Bu ve benzeri maddelerle, "kamu" ve "özel sektör" arasında fark gözetilmeden, üye ülkeler, rekabete ve kamu hizmetlerinin özelleştirilmesine dayanan politikalara zorlanmaktadır.

Merkeziyetçi ve anti-demokratik

12 Ocak 2005'te Avrupa Parlamentosu Genel Kurulu tarafından onaylanan yeni Anayasa, daha merkeziyetçi, daha az eşitlikçi, daha az demokratik bir AB planının parçası. Anayasa AB sürecini seçmenlerin denetiminden çıkararak, Almanya ve Fransa gibi büyük üye ülkelerin siyasi elitlerinin denetimine bağımlı kılmaktadır. Yeni Anayasa, topluluk nüfusunun yüzde 60'ını oluşturduğu yasal düzenlemeler yapılabileceğini olanaklı kılıyor. Böylece toplam nüfusun yüzde 40'ına sahip olan Fransa ve Almanya'nın oy ağırlığı önemli ölçüde artmaktadır.

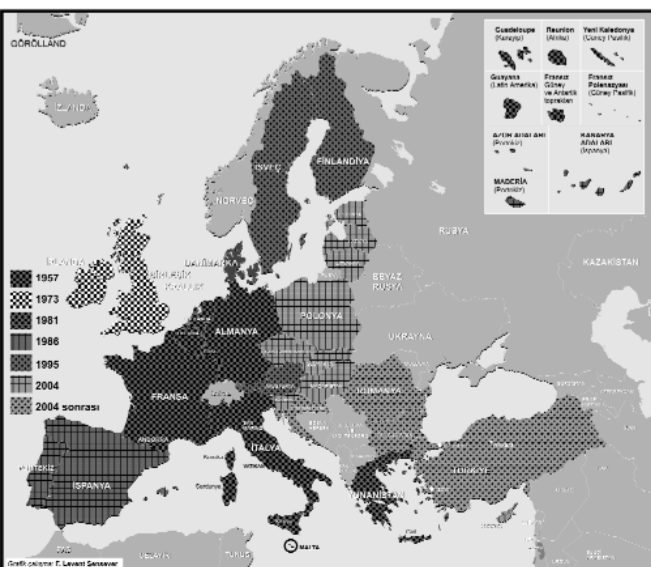
Anayasa, şu anda AB'de uygulanmakta olan altı aylık rotasyonlara dayanan ve böylece her yıl iki farklı ülke tarafından üstlenilen başkanlık sistemini kaldırarak, ulus-devletlerde olduğu gibi beş yıllık süre için bir "Politik

Başkan" atanmasını getiriyor. Buna ek olarak, üye ülkelerin dışişleri bakanlıklarından bağımsız bir AB Dışişleri Bakanı ve diplomatik hizmetlerin oluşturulmasını, tüm üye devletler topraklarında yargılama yetkisi ile donatılmış bir cumhuriyet savcısı atanmasını getiriyor. Ayrıca ulus-devletlerde olan bayrak, ulusal marş ve yıllık tatil günü gibi uygulamalar da söz konusu.

Avrupa Komisyonu üyeleri seçilmeyip, atanmasına karşın, AB'nin 100 milyar Euro'luk bütçesini yönetmekte ve yasa taslağı hazırlama tekelini de elinde tutmaktadır. Komisyon üyeleri, üye ülkeler tarafından kapalı kapılar ardında yapılan diplomatik pazarlıklar sonucu atanmaktadır. Böylece bu süreç içinde yer alan kimse, kimseye hesap vermek durumunda olmamaktadır. Komisyon AB'nin genel çıkarlarını, örneğin büyük üye devletler karşısında küçük üye devletlerin çıkarlarını da gözetilmesi görevini üstlenmiş olmasına rağmen, bunu demokratik olarak denetleyecek hiçbir mekanizma yoktur. Bu durum Komisyonu'nun önemini olağanüstü artırmaktadır. Bunun bilincinde olan çokuluslu şirketler, bu şirketlerin tarım sektöründeki üyeleri ve profesyonel yöneticileri gibi sermayenin çıkarlarını koruyan bir çok lobi grubu, Komisyon üzerinde baskı oluşturmak üzere Brüksel'de faaliyet sürdürmekte ve bürokrasiyle kurdukları yakın ilişkiler sayesinde AB'nin kararlarını etkilemektedir.

Yolsuzluklar

AB'nin bürokratik yapısı içinde bir çok yolsuzluk örtbas edilmektedir. AB Sayıştay'ın yıldırı AB'nin hesaplarını onaylamayı reddetmektedir. Sayıştay, AB'nin 2004 hesaplarının yüzde 93.4'ünün yolsuzluk riskine açık olduğunu saptadı. Bütçenin denetlenmesiyle ilgili Sayıştay'ın yayınladığı raporda, bütçenin garanti altına alınacak şekilde efektif bir denetlenme mekanizmasına sahip olmadığı belirtilmekte ve AB bütçesinin "Topluluk vatandaşlarının beklentilerini tatmin edecek meşruiyete sahip olmadığı" saptanmaktadır. Yeni yasa denetimleri çok daha fazla zorlaştıracak uygulamalar getiriyor.

TEKSİF anlaştı: Gene grev yok

Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikası greve bir gün kala sözleşme imzalayarak işçilerin ve sendika şubelerinin tepkisini çekti. Başlangıç olarak 11 iş yerinde ve eğer anlaşma sağlanamazsa Türkiye çapında 44 iş yerinde greve çıkma kararı almıştı.

TEKSİF'in altına imza attığı sözleşme ile ilk kez iki yıl değil 30 ay geçerli olacak bir sözleşme imzalandı. 1 Eylül 2004 tarihinden itibaren geçerli olacak sözleşmeyle işçi ücretlerine 6 ayda bir yüzde 6 zam yapılacak. Eski işçilerin 4 ikramiyesi korunurken, yeni işe girecek işçilere ise 2.5 ikramiye verilecek. Tüm ikramiyeler 12 aya bölünerek ücretlerle birlikte ödenecek. Böylece eski işçilerin eline aylık 10, yeni işçilerin eline ise 6 milyon lira geçecek. Ayrıca yüzde

100 zamlı ödenen fazla mesai ücretleri 15 ay boyunca yüzde 50'ye düşürüldü. 15 ay sonra yeniden yüzde 100 uygulanacak. Pazar mesailerini yüzde 300'den yüzde 200'e düşürülürken, esnek çalışma, ödünç işçilik ve denkleştirme uygulamaları da kabul edildi.

Böylece aradaki ikramiye farklılığı ile eski işçiler ve yeni işçiler arasında bir bölünme yaratılmış oldu.

Ayrıca DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası ve Hak-İş'e bağlı Öz İplik İş Sendikası da greve çıkma kararı almış olmasına rağmen bu sektördeki en büyük sendika olan Tekstil İş diğer sendikaların tutumuna aldırılmadan masaya oturarak anlaşmayı imzaladı.

TEKSİF Kocaeli Şube Başkanı İbrahim Öner, "Biz taban olarak, işçiler

olarak greve çıkabileceğimizi, bu güçte olduğumuzu söyledik. Son toplantıya girene kadar taviz vermeyeceklerini

söylüyorlardı. Ama toplantıda bizi sattılar" dedi.

Böylece sendika bürokrasisi, grev yoluyla rahatlıkla kazanılabilecek bir

mücadeleyi bir kez daha engellemiş, ayrıca yaptığı anlaşmanın içeriği ile işçilerin bölünmesine neden olmuş oldu.

Emek Platformu 16 Şubat'ta alanlarda

Emek Platformu 16 Şubat'ta hükümetin sosyal güvenlik, sağlık ve eğitim alanındaki uygulamalarına karşı 81 ilde alanlara çıkıyor. İktidara Uyarı Eylemi adını taşıyan eylemde hükümetin çıkardığı ve çıkarmayı düşündüğü yasalar olan Genel Sağlık Sigortası, Emeklilik Yasası, Aile Hekimliği, Temel Sağlık Yasası, Kamu Yönetimi Yasası, Kamu Personel Yasası, Yerel Yönetim Yasaları, İktidarı Uyarı Eylemi ile protesto edilecek.

Alanlara çıkmak, gösteriler yapmak zaman zaman yeni fırsatların önünü açsa da asıl kazandırmanın tabandan, kampanyalar yaparak

örgütlenen eylemler olduğunu biliyoruz. Bu nedenle yapılması gereken, önümüzde kısa bir zaman olmasına rağmen 16 Şubat'a kadar bu

eylemin bildirimlerini dağıtmak, afişlerini asmak, bu eylemi örgütleyen toplantılar yapmak, herkesi bu eyleme katılmaya çağırmaaktır.

TEKEL peşkeş çekiliyor

Tek Gıda-İş Güney-anadolu Bölge Şube üyesi yaklaşık 300 kişi TEKEL'in özelleştirilmesine karşı çıkmak için İnönü Parkı'nda eylem yaptı. Eylemde "TEKEL'i satanı bizde satarız", "İş ekme yoksa barış da yok" "Genel grev genel direniş" ve "Marlboro ülkesi olmayacağız" sloganları atıldı.

Grup adına açıklama yapan Şube Başkanı Gürsel Biliçlik, TEKEL'in özelleştirilmesiyle milyonlarca insanın işsiz kalacağını ifade söyledi.

Biliçlik "Sümer, Ak-santaş, Etbalık, Çukobir-

lik, Bossa, Güneysanayi ve Süt Kurumu bitirildi. Adana'da işsizlik oranı yüzde 40 arttı. Özelleştirme adı altında TEKEL peşkeş çekiliyor ve esnafın yüzü gülemeye hale geliyor. Sosyal çerçevesiyle on binlerce insanın ekonomik kaybı, alışveriş yaptığı ve ekonomiyeye sağladığı katkı dikkate alındığında, Adana ekonomisine vereceği zararın gözden geçirilmesi gerekiyor. Tek Gıda-İş ülkesini seven herkesi bu direnişe destek vermeye çağırıyor" dedi.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılmsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığılmsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu

Bush'un yemin törenini Türkiye'den yanıt

19 Ocak Perşembe günü Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu

Galatasaray Postanesi önünde yaptığı basın açıklaması ile Bush'un ikinci dönem başkanlık yemini törenini protesto etti. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında Bush'un aslında Irak halkının tepesine bomba yağdırmaya, dünya halklarını sömürmeye devam etmek için yemin ettiği vurgulandı. Buna karşılık olarak da savaş karşıtları Bush'un peşini bırakmayacaklarına, ona karşı mücadele etmeye devam edeceklerine söz verdiler. Basın açıklamasının ardından İstiklal Caddesi'nde 19 Mart gösterisine çağrı yapan bildiriler dağıtıldı.

"Sergi Değil Eylem"

26 Ocak Çarşamba günü Sergi Değil Eylem İnişiyatifi tarafından bir sergi düzenlendi. Bir ay boyunca kampanya yaparak Irak'taki işgale karşı resim, heykel vs. gibi çeşitli eserler yapan Sergi Değil Eylem İnişiyatifi üyeleri, önce bu eserlerle Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. "Sergi Değil Eylem" Karakedi Kültür Merkezi'nde.

19 Mart'ta eylemdeyiz

Kadıköy BAK 19 Mart'a hazırlık etkinliklerinden birisini Kahve Bahane'de gerçekleştirdi. BAK aktivisti olan ve Irak işgali başlamadan önce işgali engellemek amacıyla örgütlenen insan kalkanı ekibinin içinde yer alan Tolga Temuge'nin sunuş yaptığı toplantıda 19 Mart küresel eylem gününün önemini vurgulandı. Tolga Temuge'nin işgal öncesi ve sonrası Kuzey Irak'ta yaptığı röportajlardan oluşan belgesel ise oldukça ilgi çekiciydi.

TOPLANTI

26 Şubat Cumartesi, saat: 16.00

Tartışıyoruz

AB VE TÜRKİYE

Saruhan Oluç (ÖDP)

Doğan Tarkan (DSİP)

Büyükparmakçapı Sk, Hayat Apt, Kat:4, Beyoğlu
0212-244 39 04

Efendiler Davos'ta, Başkaldırıyanlar Porto Alegre'de

Ocak ayı sonunda bir kez daha iki süper güç sahneye çıktı. Davos'ta katılım için 30.000 doları gözden çıkaranlar, dünyanın en büyük 1.000 çokuluslu şirketin temsilcileri, başkanlar ve hükümet temsilcileri vardı. Hepsi yaklaşık 2.500 kişi. İşte dünyayı yönetenler, yoksulluktan, savaşlara, küresel ısınmadan borçlar sorununa, küresel kapitalizmin insanlığın önüne yığıldığı tüm sorunların sorumluları bunlar. Başbakan Tayyip Erdoğan bu kişilerin yanında olmayı tercih etti.

Öte yanda, savaştan ve daha adil, demokratik ve eşit "başka bir dünya" için mücadele eden 200.000 insan bir araya geldi. Bizim hareketimiz, bizim kardeşlerimiz Porto Alegre'de buluştu.

Porto Alegre'de yoksulların şenliği vardı

Beşinci Dünya Sosyal Forumu (DSF) 26-31 Ocak arasında, 122 ülkeden 5700 toplumsal

hareketin katılımıyla gerçekleşti. DSF dayanışma ve mücadelenin izlerini taşıyor. Oluşturulan on iki çadır, yerli halkların mücadelesi, siyahlar, Filistin, işçi sınıfı, kırsal reformlar, vb dayanışma ve mücadele alanlarına ayrıldı. DSF 2005'de 2000'i aşkın etkinliğin yanı sıra, toplumsal hareketler, sendikalar, sivil toplum kuruluşları ve dünyanın her bir yanından katılan aktivistler, küresel kapitalizme karşı mücadelenin deneyimlerini paylaştı ve küresel kapitalizme karşı başka bir dünya seçeneklerini tartıştı.

DSF sadece entellektüel tartışmaların yapıldığı bir etkinlik değil. Aynı zamanda mücadelenin içindekilerin bulunduğu bir zemin. Hareketin aktivistleri bir yandan tartışırken, bir yandan da yeni mücadele takvimleri belirleniyor. Örneğin dünya savaş karşıtları buluşmasında 19 Mart küresel eylem günü ve diğer savaş karşıtı mücadele per-

spektifleri tartışıldı. Açılış öncesi gerçekleşen eyleme 200.000 kişi katıldı. İlk gün Filistinli örgütler, Filistin'e özgürlük için yürüdü. Böylece Davos'ta 2500 kadar dünya ekonomisinin elitlerinin rahatı için kenti halka yasaklayan zihniyetin karşısında, Porto Alegre kentinin her yerini mücadele alanına çeviren bir sosyal forum vardı.

Çokuluslu şirketleri boykot eden "dayanışma ekonomisi" üreticisi işçilerin düzenlediği etkinliklerde 90'dan fazla konu ele alınarak, tartışıldı. Geçtiğimiz yıl Mumbai'de 50 ülkeden aktivistin katılımıyla düzenlenen Dünya Sağlık Forumu, bu yıl da düzenlendi.

Dünya Sosyal Forumu bir kez daha ezilenlerin şenliği oldu. DSF gelecek yıl dünyanın bir çok bölgesinde gerçekleşecek. 2007 yılında ise Afrika'da düzenlenecek.

Rakamlarla DSF 2005

- 150.000 kişi katıldı
- Katılanların geldiği ülkeler: 122
- Katılan örgüt sayısı: 5.700
- Gençlik kampına katılım: 40.000
- Etkinlik sayısı: 2.000
- Tematik konular için ayrılan alan 18 stadyum büyüklüğündeydi.
- Etkinlikler için 203 salon ve 295 çadır ayrılmıştı.
- Etkinlik alanının oluşturulması için 1.900 işçi

- 40 gün boyunca çalıştı.
- 700 bilgisayar ve toplam 1.000 kadar internet erişim noktası oluşturuldu.
- 30 cafe, 11 enformasyon merkezi, 4 ilk yardım istasyonu, 600 tuvalet, 4 yemek alanı, 60 büfe oluşturuldu.
- 1.500'den fazla işçi yemek, giyim ve çöp geridönüşümü gibi işlerde görev aldı.
- 69 ülkeden 5.421 gazeteci forumu izledi.

Sosyal forumlar anti-kapitalist hareket ve toplumsal direniş açısından niçin önemli?

1. Sosyal forumlar küresel kapitalizme karşı mücadele içindeki toplumsal hareketleri, sendikaları ve siyasi parti temsilcilerini bir araya getiren bir zemin oluşturuyor. Bu, küresel kapitalizmin yeni liberal programı ve militarizme karşı olabilecek en geniş çeşitliliği barındıran bir mücadele birliği. Bu anlamıyla anti-kapitalistler açısından önemli bir olanak.

2. Bu zeminde savaş karşıtları, ayrımcılığa ve yeni liberal politikalara karşı mücadele edenler bir araya gelebiliyor. 15 Şubat 2003'de dünyanın 600 kentinden milyonlarca insanın ortak bir eylemde buluşmasına olanak sağlayan eylem inisiyatifi gösteren devrimci marksistler, eylemin yaygınlaş-

masını sosyal forum zeminini kullanarak gerçekleştirebildi. Bu nedenle bu zemin anti-kapitalistler açısından korunması gereken bir olanak.

3. Sosyal forumlar aynı zamanda anti-kapitalistlerin çok geniş bir aktivist kuşakla buluşmasına olanak sağlıyor. Bu durum, sosyalist fikirlerinin çok daha fazla alıcı bulmasına olanak sağlıyor.

4. Yerleşik kanunun tersine, küresel kapitalizmi aşacak olan 'bilinçli' bir avuç sosyalist değil, geniş işçi kitleleri. Bu nedenle devrimci Marksistler, sosyalizm adına elitist bir tavır takınmak yerine, işçi sınıfı ve kapitalizm karşıtı her mücadeleye katılmak ve bu mücadeleyi ileri çekmek için çalışmalı. Son yıllarda başta

Avrupa olmak üzere büyük sendikaların forumlara olan ilgisi hızla artıyor. Avrupa Sendikalar Birliği (ETUC), İtalya'dan Cobas ve CGIL, Fransa'dan CGT, İngiltere'den TUC ve Unison gibi bir çok sendika konfederasyonu sosyal forum süreçlerine aktif olarak katılmaya başladı. Daha önce genç aktivist kuşaklardan uzak durmaya özen gösteren sendika liderliği artık ortak eylemleri önemli bir adım. Sendikaların tabanındaki genç işçiler mücadeleye yatkın olan genç aktivist kuşaklarla buluşuyor.

5. Sosyal forumlar konusunda, önemli bir kısmı haklılık payı taşıyan çeşitli itirazlar ve eleştiriler de söz konusu. Ancak

yaşanan eleştirilerin büyük kısmı dışarıdan izleyerek ve dudak bükererek yapılıyor. Örneğin sendikaların, partilerin ve sosyalistlerin yeterince temsil edilmediği yönündeki eleştirileri yönetenler, ek-sik gördükleri duruma müdahale ederek, sürecin eksikliğini tamamlamak üzere yapıcı katkıda bulunmaya çaba göstermek yerine, tam tersine, bu durumu sürece yeterince katılmalarının mazareti olarak görüyorlar.

6. Sosyal forum süreçlerinden uzak durmak, insanlık tarihinin en büyük eylemlerinin gerçekleştirilmesine olanak sağlayan bu zemini reformist ve sağ akımlara teslim etmek anlamına

geliyor. Sosyal forumlar, tüm dünyada yeni bir solun şekillenmesinde önemli bir işleve sahip. Öte yandan bu süreç sanılanın tersine yılda bir kez düzenlenen etkinliklerle değil, tüm yıl boyunca süren çok dinamik kapitalizm karşıtı yüzlerce, binlerce mücadelenin toplamından oluşuyor. Sosyal forumlar, yılda bir kez düzenlenen bir etkinlik olmakla sınırlı değil, tüm bu mücadelelerin toplamından oluşuyor. Devrimci Marksistler bu süreci dışarıdan izleme lüksüne sahip değil. Küresel kapitalizme karşı verilen küresel mücadelenin parçası olmak durumundayız. Yerel olanla küresel olan arasında duvarlar yok. Küresel düşünerek, yerel davranmalıyız.